

D O M

afsagt den 3. september 2014 af Vestre Landsrets 11. afdeling (dommerne Vogter, Mogens Heinsen og Peter Flügge (kst.)) i 1. instanssag

V.L. B-1916-11

A

(advokat B Munk Zacho, Aarhus)

mod

Ankestyrelsen

(kammeradvokaten ved advokat Henrik Nedergaard Thomsen, København)

Biintervenienter:

Alm. Brand Forsikring A/S

(advokat Jesper Ravn, København)

og

B

(advokat Kurt Rasmussen, Aarhus)

og

V.L. B-0964-14

B

(advokat Kurt Rasmussen, Aarhus)

mod

Ankestyrelsen

(kammeradvokaten ved advokat Henrik Nedergaard Thomsen, København)

Biintervenient:

Alm. Brand Forsikring A/S

(advokat Jesper Ravn, København)

Processuelt

A har den 6. april 2011 anlagt denne sag mod Ankestyrelsen ved Retten i Randers. Sagen er ved kendelse af 20. juli 2011 henvist til behandling ved landsretten i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1. Efterfølgende er Alm. Brand Forsikring A/S indtrådt i sagen som biintervenient til støtte for Ankestyrelsen, og B er indtrådt til støtte for A.

B har den 10. februar 2014 anlagt denne sag mod Ankestyrelsen ved Retten i Randers. Sagen er den 28. april 2014 henvist til landsretten, der har besluttet at kumulere sagerne i medfør af retsplejelovens § 254, stk. 1, og tillade Alm. Brand Forsikring A/S at indtræde i sagen som biintervenient til støtte for Ankestyrelsen.

Sagernes problemstilling

Sagerne drejer sig om en episode den 21. september 2007, hvor sagsøgerne, A og B, sammen i en varevogn var på vej ud for at se på et murerarbejde, som deres firma måske skulle påtage sig. B var chauffør. Undervejs kørte de af vejen, ned ad en skråning og ud på en blød mark. Sagsøgerne har ingen erindring om hændelsen, og der var ingen vidner. Sagsøgte, Ankestyrelsen, har nægtet at anerkende de anmeldte skader som arbejdsskader som følge af en ulykke. Ankestyrelsen har henvist til, at der mangler dokumentation for en pludselig hændelse, der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under, jf. arbejdsskadesikringslovens § 5, jf. § 6.

Påstande mv

Under sagerne har sagsøgerne, som deres endelige påstande, nedlagt enslydende påstande om, at Ankestyrelsen tilpligtes at anerkende, at de af sagsøgerne anmeldte arbejdsskadesager hjemvises til fornyet administrativ behandling.

Ankestyrelsen har nedlagt påstand om frifindelse i begge sager.

Civilstyrelsen har den 24. juni 2011 meddelt A fri proces til at anlægge sag mod Ankestyrelsen.

Civilstyrelsen har den 16. juli 2012 meddelt B fri proces til at indtræde i som biintervenient i As sag og den 13. januar 2014 fri proces til at anlægge sag mod Ankestyrelsen.

Civilstyrelsen har meddelt, at sagerne efter deres art ikke er omfattet af en retshjælpsforsikring.

Sagsfremstilling

Færdselsuheldet og observationer ved redningsindsatsen

Alarmcentralen modtog den 21. september 2007 ca. kl. 13.20 anmeldelse af et færdselsuheld. Sagsøgerne sad i bilen, da to ambulancer og en lægebil kom til stedet. Redningspersonalet konstaterede ingen synlige skader på sagsøgerne, der var vågne og klagede over smerter i hoved, nakke, ryg og ben. Af journalerne vedrørende redningsindsatsen på uheldsstedet fremgår det, at passageren i den forulykkede bil ikke havde haft sele på og havde været fremme i instrumentbrættet. Neurologi normal, lettere smerter, ingen bevidstløshed. Ambulancepersonalet har noteret, at bilen kørte i grøften med 80 km/t. Redderne vurderede på stedet As bevidsthedsniveau til 13 og Bs til 15 på Glasgow Coma Scale, hvor 15 betyder, at patienten er vågen og klar. Der er i journalerne ingen beskrivelse af, at varebilen skulle være trillet rundt. Sagsøgerne blev transporteret til sygehuset med de fornødne hensyn og foranstaltninger i tilfælde af eventuelle nakke- og rygskader.

Der er på den forulykkede bil ikke beskrevet skader på hjulophæng, motor, køler eller andre mekaniske dele og kun få skader på karosseriet ved højre dør/forskærm/kofanger. I en redegørelse af 14. april 2008 fra to af de involverede reddere er det beskrevet, at det observeres, at varebilen har afsat hjulspor ned ad skrænten ca. 4-5 meter. Der observeres blandt andet ingen anslagsmærker eller deformationer indvendigt i førerkabinen, hverken på forrude eller instrumenteringen. Skaderne blev efterfølgende takseret til ca. 12.000 kr. med moms. Der er for landsretten fremlagt fotos af bilen, som den stod for foden af skrænten.

Sagsøgerne blev bragt til Regionshospitalet Randers, hvor de var indlagt i 5 dage. Ved indlæggelsen blev sagsøgernes bevidsthedsniveau vurderet til henholdsvis 14 og 15. De objektive undersøgelser og traumeskanninger viste helt normale forhold. Sagsøgerne angav

fortsat smerter. Det er i As lægejournal i forbindelse med indlæggelsen umiddelbart efter uheldet angivet, at bilen er trillet rundt, og at han er blevet kastet 4-5 meter ud af den. I lægejournalen for B er angivet, at bilen er trillet rundt. Sagsøgerne har ved udskrivelsen fået en kopi af hver deres journal.

Det er senere i brev af 31. januar 2011 fra overlæge Jørn Jensen oplyst, at afdelingslæge Shirzad Ghadami ikke har nogen bestemt erindring om A i tilknytning til hans notering i journalen den 21. september 2007. Det er dog angivet, at oplysningerne omkring skadesmekanismen stammer fra den oplysning, der bliver givet til afdelingen, inden patienten ankommer. Oplysningerne stammer ikke fra patienten selv.

Anmeldelser af arbejdsulykken

A indgav den 3. oktober 2007 anmeldelse om skaden som arbejdsulykke. B indgav tilsvarende anmeldelse den 16. oktober 2007.

Der er i As anmeldelse angivet følgende beskrivelse af forløbet:

”Blev trillet rundt og kastet 4-5 meter ud af bil, hvor fører af varevogn havde mistet kontrollen over denne. B var fører af bilen og fik et blackout, og bilen kørte ud over en skrænt.”

I en besvarelse af et spørgeskema modtaget i Ankestyrelsen den 5. december 2007 er der på et spørgsmål om, hvordan A kom til skade, svaret:

”Blev smidt ud af bilen og husker meget lidt af uheldet. Vågnede op på opvågningsafdelingen på Randers Sygehus.”

B har i sin anmeldelse angivet, at han besvimedede og kørte galt.

Tekniske undersøgelser af bilen og uheldet

Efter anmodning fra Alm. Brand har bilinspektør Per Bo Hansen den 6. maj 2008 afgivet en rapport vedrørende en undersøgelse af uheldet. Det er heri konkluderet:

”...

Der er ikke ved de foretagne rekonstruktioner mulighed for at en passager bliver smidt ud af bilen, idet der ikke er hastighedsændringer der kan initiere dette uden at personen efterfølgende klemmes mellem bil og mark.

Whiplash diagnosen skal stilles af lægefaglige personer, men de normalt antagne forudsætninger for, at whiplash kan opstå, er ikke til stede i de viste rekonstruktioner.

Hastighedsændringer ud fra skade samt aflæst ved rekonstruktion er i området 5-10 km/t. Skaderne på bilens front vil teoretisk kunne opstå idet marken rammes, men er mere typisk for skade sket ved påkørsel af en genstand med vertikal orientering.”

Af undersøgelsen fremgår også, at niveauforskellen mellem vejen og marken er 2,1 meter, og at det er lagt til grund, at bilen kørte 80 km/t.

Hændelsesforløbet

Det er uafklaret, hvor oplysningerne om uheldets forløb i lægejournalerne for indlæggelserne på Regionshospitalet Randers stammer fra. A har oplyst, at hans samlever og hans far har hjulpet ham med at udfylde papirerne til anmeldelsen til Arbejdsskadestyrelsen. Efter råd fra advokat Poul Rasmussen har de oplyst, at bilen væltede rundt, og at han blev kastet ud, fordi det fremgik af lægejournalerne, og fordi han ikke selv vidste, hvad der var foregået.

Advokat Poul Rasmussen har den 24. september 2008 skrevet følgende om A til advokat Jesper Ravn:

”...

Sammenfattende er det min konklusion, at der er tale om storm i et glas vand, baseret på, at oplysningen omkring selve uheldsmekanismen er åbenbart forkert beskrevet af Randers Centralsygehus, uden at denne initialbesked senere er korrigeret. Min klient oplyste ved min samtale med ham første gang, at han var i tvivl om, hvordan ulykken rent faktisk skete og hvad der skete med ham i uheldsøjeblikket, men han oplyste samtidig også, at han ikke blev kastet ud af bilen. I samme forbindelse oplyste han, at han formentlig havde været bevidstløs i en periode og derfor ikke med sikkerhed kunne referere, hvad der var sket. Dette er baggrunden for, at jeg måtte konstatere, at vi er nødt til at holde os til det skrevne fra Randers Centralsygehus før andet bliver meddelt dokumenteret og bekræftet af parter, der med sikkerhed kan identificere, hvad der rent faktisk skete.

...”

Parterne er for landsretten enige om at lægge til grund, at bilen ikke væltede, og at A ikke blev kastet ud af den.

Lægelige undersøgelser m.v.

B

Sagsøgerne har angivet, at de antager, at uheldet skyldes, at B fik et ildebefindende under kørslen. B har i tiden mellem den 1. februar og den 14. maj 2008 gennemgået undersøgelser med henblik på at afdække, om en hjerte- karlidelse kunne være årsag til hans ildebefindende. Der kunne ikke konstateres nogen lidelse. Der blev heller ikke konstateret neurologisk lidelse.

Speciallæge i neurokirurgi Leif Christensen har den 18. juli 2008 afgivet en erklæring vedrørende B til Arbejdsskadestyrelsen og Alm. Brand. Det er heri blandt andet konkluderet, at B den 21. september 2007 formentlig pådrog sig en kraftig forvridding af halsen, og at det sandsynligvis er sket ved, at han blev kastet fremad i sikkerhedsselen efter at være kørt nedad en 4 meter lang skrænt.

Den 4. august 2008 har speciallæge i neurokirurgi, Carsten Kock-Jensen, afgivet en erklæring til Alm. Brand vedrørende B. Heri er ulykken beskrevet således, at B som fører af bilen tilsyneladende har mistet herredømmet over bilen, som passerer ud over 4 meter vejdæmning og ender i grøften med fronten forrest. Bilen triller ikke rundt. Han og kammeraten anvendte begge sele. Han har amnesi for ulykkestilfældet. Hans kammerat husker heller ikke ulykken. Blandt andet på den baggrund er det i erklæringen konkluderet, at B ved ulykken havde forvredet nakken og slået ryggen.

A

A har indhentet en erklæring fra speciallæge Peter Duel. I en journaltilførsel den 31. oktober 2007 har Peter Duel beskrevet uheldet således, at A i færdselsuheldet var forsædepassager i bil (brugte ikke sikkerhedssele), forulykkede og fandt sig selv efterfølgende liggende ude på en mark. Var røget ud gennem døren, og kan ikke sikkert afgøre, om han kortvarigt var bevidstløs. Senere i journalnotatet konkluderes det herefter, at A ved uheldet pådrog sig en piskesmældsskade med udtalte gener til følge.

Overlæge Per Sidenius har den 14. juli 2008 afgivet speciallægeerklæring vedrørende A til Arbejdsskadestyrelsen. Heri beskrives ulykken blandt andet således, at A ikke har erindring om ulykken fra 5 minutter før denne, til han glimtvis husker, at der stod mennesker omkring

ham. Han har efterfølgende fået fortalt, at han sad på forsædet uden sikkerhedssele. Bilen kørte ud over en stejl skrænt, vælter og i forbindelse med dette går døren op og han falder ud af bilen.

A er tilkendt førtidspension den 23. september 2009.

Alm. Brands indsigelse og afgørelserne i arbejdsskadesagerne

Arbejdsskadestyrelsen har den 5. august 2008 anerkendt Bs anmeldelse af uheldet som en arbejdsskade og tilkendt ham godtgørelse for varigt mén på 12 %.

Advokat Jesper Ravn har ved brev af 1. september 2008 meddelt Arbejdsskadestyrelsen, at Alm. Brand hverken havde tillid til sagsøgernes angivelser af hændelsen eller følgerne. Jesper Ravn henviste blandt andet til, at sagsøgerne inden for de sidste 5 uger før ulykken havde tegnet ulykkesforsikringer i forskellige selskaber på henholdsvis 8 og 9 mio. kr.

Arbejdsskadestyrelsen traf den 9. december 2009 afgørelse om, at ulykken den 21. september 2007, som A havde anmeldt som arbejdsulykke, ikke var omfattet af loven. Det fremgår af brev af 15. december 2009, at Arbejdsskadestyrelsens lægekonsulent oprindeligt indstillede til styrelsen, at godkende As anmeldelse med en mengrad på 15 %. Den 8. oktober 2009 ændrede lægekonsulenten indstillingen til, at det ikke var sandsynligt, at symptomerne hidrørte fra den anmeldte hændelse.

A ankede afgørelsen, og Ankestyrelsen traf den 9. december 2010 følgende afgørelse:

”Afgørelse i din sag om en arbejdsskade

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse om anerkendelse af en skade, som du var udsat for den 21. september 2007.

Resultatet er

- Den anmeldte ulykke den 21. september er ikke en arbejdsskade

Det betyder, at du ikke har ret til erstatning eller andre ydelser efter arbejdsskadeloven...

Vi vurderer, at det ikke er tilstrækkeligt bevist, at der er sket en skade, der er en følge af arbejdet eller de forhold hvorunder det er foregået.

Det er den sikrede der skal bevise, at der er sket en personskade og at der er årsagsforbindelse mellem skaden og hændelsen/påvirkningen. Der er så stor tvivl om hændelsesforløbet, at du ikke har dokumenteret, at der er sket en arbejds-skade.

Vi har lagt til grund, at du den 21. september 2007 var passager i en firmavarevogn, som kørte ned af en mindre skrænt og stoppede på en mark. Du har oplyst, at din kollega, som kørte varebilen, fik et black out og mistede kontrollen med bilen, som kørte ud over en skrænt.

Du har i anmeldelsen den 3. oktober 2007 videre oplyst, at: "Blev trillet rundt og kastet 4-5 meter ud af bilen". Tilsvarende beskrivelse af uheldet er noteret i skadesanmeldelsen til Alm. Brand underskrevet samme dato.

I journalen fra Randers Regionshospital, hvor du blev kørt til i ambulance, fremgår følgende: "31-årig mand indlægges akut som traumepatient efter som fører af varevogn at have mistet kontrollen over denne og herefter trillet rundt og kastet ca. 4-5 meter ud af bilen".

I journalnotat fra din egen praktiserende læge af 17. oktober 2007, fremgår det, at: "Kørt galt for 3 uger siden, passager. Fløj ud af bilen. 6 dage på sygehuset Har eget firma, kan ikke arbejde".

Ved undersøgelse hos speciallæge Peter Duel den 31. oktober 2007 har du oplyst, at du var: "Involveret i et færdselsuheld for ca. 1 måned siden, hvor patienten som forsædepassager i bil (brugte ikke sikkerhedssele) forulykkede og fandt sig selv efterfølgende liggende ude på en mark. Var røget ud gennem døren, kan ikke sikkert afgøre, om han kortvarigt var bevidstløs".

I din spørgeskemabesvarelse af 5. december 2007 har du oplyst, at du: "Blev smidt ud af bilen og husker meget lidt af uheldet. Vågner op på overvågningsafdelingen på Randers Sygehus".

Overfor speciallæge Per Sidinius (gengivet i speciallægeerklæring af 14. juli 2008) har du beskrevet uheldet på følgende måde: "Patienten har ikke erindring om ulykken fra 5 min. før denne til han glimtvis husker at der stod mennesker samlet omkring ham. I ambulancen, på vej til sygehuset, bliver patienten efterhånden klar. Patienten har efterfølgende fået fortalt, at føreren af bilen mistede herredømmet over denne. Patienten sad på forsædet, havde ikke sele på. Bilen kører ud over en stejl skrænt, vælter og i forbindelse med dette går døren op og patienten falder ud af bilen."

Ved undersøgelse ved bilinspektører (DanCrash) er det dokumenteret, at bilen ikke har været trillet rundt og at du ikke har været slynget ud af bilen. Der er kun meget begrænsede skader på bilen (skade på højre forskærm), som ikke med sikkerhed stammer fra hændelsen.

Der er ingen vidner hændelsen, hvor I kører ud på marken, men de første ankomne på stedet var ambulancefolkene. Ved ambulancens ankomst findes bilen holdende på alle fire hjul og holdende parallelt med vejen. I sidder begge i bilen. Der er ingen synlige skader ind- eller udvendigt på bilen. Bortset fra smerteklager og lidt desorientering er der ingen objektive tegn på skader på

hverken dig eller bilens fører. Du er orienteret i tid og sted og ambulancefolkene har noteret både dig og din kollega til 13 på Glasgow Coma Scale (GCS). Ambulancelægen, der ankommer kort tid efter ambulancen, har noteret dig til 15 på GCS (fuldt bevist og orienteret i tid, sted og personlig data).

Vi har lagt vægt på, at der alene er dokumentation for, at du og din kollega den 21. september 2007 tilkaldte en ambulance, efter jeres varebil var stoppet på en mark. Du har lige siden hændelsen og gennem længere tid og overfor en række forskellige personer – herunder i anmeldelse afgivet til forsikringselskaber – fastholdt et hændelsesforløb, som ikke kan lægges til grund. Din advokat har i brev af 24. september 2008 oplyst, at du selv ved den første samtale med din advokat havde oplyst, at du ikke var blevet kastet ud af bilen. Din vedholdende beskrivelse af, at bilen har rullet rundt og du har været kastet ud af bilen er ikke korrekt og afviger væsentligt fra hvad der faktisk kan være sket. Vi finder således ikke, at der er en troværdig beskrivelse af hvad der faktisk er sket forud for, at ambulancen ankom til din firmavarevogn den 21. september 2007. På ovenstående baggrund finder vi ikke, at du har dokumenteret, at du har været udsat for en arbejdsskade den 21. september 2007.

Oplysningerne fremgår særligt af anmeldelsen, din spørgeskemabesvarelse modtaget den 5. december 2007, speciallægeerklæring af 14. juli 2008 ved Per Sidenius, brev af 1. september 2008 fra advokat Jesper Ravn inklusiv bilag, brev af 24. september 2008 fra advokat Poul Rasmussen inklusiv bilag, brev af 23. juni 2009 ved advokat Jesper Ravn inklusiv bilag, brev af 6. juli 2009 ved advokat Jesper Ravn inklusiv bilag og brev af 11. oktober 2010 ved advokat Poul Rasmussen inklusiv bilag.

...”

Den 21. december 2009 meddelte Arbejdsskadestyrelsen B, at der var foretaget en genvurdering af sagen. Denne viste, at der ikke var dokumentation for, at han havde været udsat for en arbejdsulykke. Ankestyrelsen traf den 9. december 2010 afgørelse om at hjemvise sagen med henblik på at foretage et indenretligt forhør af B og afklare hændelsesforløbet den 21. september 2007.

I forlængelse af Ankestyrelsens afgørelse blev der ved retten i Horsens den 10. og 11. januar 2013 foretaget afhøringer som gengivet nedenfor. Parterne er enige om, at afhøringerne skal indgå i denne sag.

”...

B forklarede behørigt formånet, at han havde drevet murervirksomhed sammen med A siden maj/juni 2006. Han førte bilen den 21. september 2007, og A var med som passager. Om morgenen fugede de på en gård. De havde lånt stillads i et firma i Grenå og en trailer i Århus. Stilladset skulle afleveres i Grenå, hvor-

efter de kørte til Århus med traileren. Turen mellem Grenå og Århus tog ca. 40 minutter.

Der er en fartbegrænsning på 80 km/t, og vejen var trafikeret fredag eftermiddag. Han bor ca. 5 - 7 km. fra uheldsstedet, og han var derfor kendt med stedet i forvejen.

De ville på vejen hjem kigge på en større opgave med pudsning af et hus. Han havde set på huset, men han ønskede, at A også skulle se på opgaven, inden de gav tilbud. De kom kørende fra X-by mod Y-by, da han pludseligt fik det, som han opfatter som et black out. Inden det skete, husker han kun, at han så på vejen. Der var modkørende biler, men han husker ikke specifikt nogen af bilerne.

Det næste, han husker, er blå blink fra ambulancerne og lægebilen, samt at der var en masse mennesker omkring ham. Døren blev åbnet, og de tog fat i ham for at høre, hvad der var sket.

Han sad på førersædet i bilen. Han husker ikke nærmere, hvordan hans hænder eller hoved var placeret. Hans ben og fødder pegede fremad som normalt. Han husker ikke præcis, hvordan fødderne var placeret. Han husker marken, hvor bilen holdt, og jord. Bilen havde manuelt gear og var forhjulstrukket.

Han talte med de reddere, som kom over til ham. De spurgte, om han havde ondt, og hvad der var sket. Han svarede dem, at han havde ondt i ryggen og nakken. Han havde sikkerhedssele på. Han havde på dette tidspunkt ikke ondt over skulderen. Han mener ikke, at han svarede på, hvad der var sket. Han har muligvis sagt, at han mistede bevidstheden og kørte af vejen.

Han husker ikke, hvor A befandt sig, ligesom han heller ikke husker, at han så ham. Han husker således ikke, om A var inde i eller uden for bilen. Han husker heller ikke, at han så A, inden han selv blev transporteret fra stedet. Han husker ikke, om A anvendte sikkerhedssele under kørslen.

Han ved ikke hvorfor, hvordan eller af hvem Falckredderne var blevet tilkaldt. Han har siden spurgt en af hans bekendte, som kørte forbi uheldsstedet på tidspunktet. Denne bekendt sagde, at hun ikke havde tilkaldt Falck.

Han fik ondt i venstre skulder efterfølgende på sygehuset. Den venstre arm begyndte at hæve på skadestuen, og personalet ville have hans fingerring af. Han blev røntgenfotograferet.

Han har ikke på noget tidspunkt sagt, at bilen rullede rundt, eller at han var forsædepassager, heller ikke til skadestuepersonalet. Han ved ikke, hvordan disse oplysninger, som står i journalen fra Randers Sygehus, er fremkommet.

Han husker undersøgelserne hos lægerne Leif Christensen og Carsten Kock-Jensen. Han husker ikke, hvordan lægerne spurgte ind til hændelsen, men han tror, at de spurgte om det.

Han har bemærket, at det af Leif Christensens erklæring af 18. juli 2008 fremgår, at A tilkaldte Falck. Han ved, at han sagde, at han ikke selv tilkaldte Falck.

Han kan ikke have udtalt sig om dette, da han som sagt ikke ved, hvem der tilkaldte Falck. Hans hustru, C, var med til undersøgelsen, og det kan være, at hun har nævnt, at A tilkaldte Falck.

Han ved ikke, hvor lang tid hans black out varede. Han kan således ikke bekræfte Carstens Kock-Jensens oplysning i erklæringen af 4. august 2008 om, at black outet varede ca. 5 minutter.

I oktober 2006 skulle hans hustru C føde. Han var med C, som var blevet undersøgt på sygehuset, hun bad ham smide sit tyggegummi i skraldespanden, hvilket han gjorde. Da han vendte sig, husker han herefter ikke mere, inden han vågnede liggende på gulvet. Der var også en sygeplejerske til stede i lokalet.

De var til møde hos Jens Daugaard i august 2007. Jens Daugaard havde tidligere været ude på byggepladser, hvor de har gået, for at tale med dem om forsikringer. Han husker ikke, hvor lang tid drøftelserne om forsikringer foregik over, men det var nogle måneder.

Forsikringen i Codan var en nyttegning. Han havde i forvejen Alm. Brand som forsikringsselskab, og forsikringen i dette selskab var ikke en nyttegning.

Han tog kontakt til Jens Daugaard, fordi han og A diskuterede, hvilket forsikringsselskab de skulle bruge. De havde i virksomheden fået et brev om, hvilke forsikringer de skulle tegne. Virksomheden havde postadresse hos A. De talte om at bruge Alm. Brand, fordi han havde brugt dette selskab og var tilfreds med selskabet.

Han har udfyldt og underskrevet anmeldelsen af arbejdsulykke den 16. oktober 2007. Hans kone hjalp ham med at udfylde anmeldelsen. Han husker ikke, at han satte kryds i rubrikken med varig uarbejdsdygtighed, men han har nok sat spørgsmålstegnene ud for spørgsmålet om, hvor længe arbejdsudygtigheden forventedes at vare.

De lukkede virksomheden i slutningen af efteråret 2007. Han husker ikke, på hvilket tidspunkt de besluttede det. Han blev ringet op af A noget tid efter ulykken - måske 1 - 2 måneder efter. A sagde, at de skulle gøre noget, og de blev enige om at lukke virksomheden. De kontaktede herefter advokaten. Han sad på dette tidspunkt bare hjemme. Kassekreditten gik i 0, fordi de indbetalte gælden.

De havde også advokaten til at stifte virksomheden. Han er ikke vidende om, hvordan selskabet blev lukket, heller ikke at det blev tvangsopløst.

A forklarede behørigt formålet, at han den 21. september 2007 havde fuget et hus ved Z-by ved Y-by. De var næsten færdige og ryddede op på stedet. De kørte mod Y-by for at aflevere et lejet stillads. De anvendte en stor trailer, som de efterfølgende afleverede hos X-firma i Æ-by ved Århus. De kørte tilbage til pladsen på gården ved Z-by for at tjekke arbejdsmandens arbejde. De skulle forinden se på et projekt, som de skulle til at lave. B havde talt med damen, og det var første gang, at han skulle se på arbejdet. Det var på vej ud til damen, at de kørte galt.

Han sad og blundede i bilen. De havde arbejdet i mange timer i perioden forud. Det var weekend, og der var en chance for, at de kunne komme tidligt hjem til familien. Han sad med hovedet tilbage og med knæene mod instrumentbrættet. Han erindrer ikke, at han havde sele på.

Det næste han husker fra uheldet er, at han lå på en bære, og der var mennesker omkring ham. Han husker ikke personerne, eller hvad de talte om. Han var på daværende tidspunkt ikke klar over, at det var Falckreddere. Han husker ikke, hvordan han kom på båren, men han går ud fra, at Falckredderne havde taget ham ud af bilen.

Han ved ikke, hvem der havde tilkaldt Falckredderne. Han har ingen erindring om, at han selv skulle have ringet til Falck, således som det fremgår af lægeerklæringen af 18. juli 2008 fra speciallæge Leif Christensen.

Han husker ikke, hvad der skete, efter han kom på båren eller ved ankomsten på Randers Sygehus. Det første han husker er, at han lå på intensiv afdeling. Han blev udskrevet efter 4 dage.

Han har ikke tidligere set anmeldelsen af arbejdsulykken til Alm. Brand, dateret 3. oktober 2007. Han har ikke selv udfyldt anmeldelsen. Han har hørt anmeldelsen omtalt, fordi der har været tale om, hvorvidt han har udfyldt den. Han tror, at hans kæreste, D, udfyldte blanketten. De fik at vide af advokat Poul Rasmussen, at de skulle udfylde anmeldelsen. Han husker ikke, hvornår Poul Rasmussen sagde dette til dem.

Det var hans mor, som fik skabt kontakten til advokat Poul Rasmussen. Hans mor havde en veninde, som havde fået hjælp af Poul Rasmussen i en forsikringssag. Han havde ringet til Jens Daugaard en uge efter ulykken, og Jens Daugaard sagde, at han ikke havde nået at tegne forsikring. Han gik i panik, og hans mor ringede til Poul Rasmussen, som derefter ringede til D og talte med hende om anmeldelsen. Han talte ikke selv med Poul Rasmussen.

Han har personligt ikke fået papirer eller journaler fra sygehuset. Hans mor og søster hentede ham på sygehuset, og en læge gav ved udskrivning en kuvert med papirer til hans mor. Kuverten indeholdt hans sygejournal.

D stillede ham ikke spørgsmål, da hun udfyldte anmeldelsen om arbejdsskade den 3. oktober 2007. Han tror ikke, at han vidste, at hun anmeldte arbejdsskaden, men han ved, at han ikke var med til at udfylde anmeldelsen. Han husker, at hun blev ved med at sige, at det var vigtigt at anmelde ulykken som en arbejdsskade, blandt andet fordi sygeplejerskerne på sygehuset var meget opmærksomme på dette og havde sagt til D, at de skulle huske at anmelde det som en arbejdsskade.

Han husker ikke, at han underskrev blanketten om skadesanmeldelse til Alm. Brand, ligeledes dateret den 3. oktober 2007. Det kan godt være hans underskrift. Han kan af håndskriften se, at det er D, der har udfyldt anmeldelsen i hånden.

Han blev ved ulykken ikke slynget 4 - 5 meter ud af bilen. Oplysningerne stammer fra papirerne fra sygehuset, som D havde set og skrevet af. Som han husker det, havde Poul Rasmussen sagt, at hun skulle skrive det, som stod i papirerne. D spurgte ham ikke om noget, da hun udfyldte blanketten. Han skrev under på blanketten uden at læse den.

Han kan ud fra skriften i spørgeskemaet til Arbejdsskadestyrelsen, modtaget i Arbejdsskadestyrelsen den 5. december 2007, se, at hans far har udfyldt skemaet. Han havde det ikke særlig godt på dette tidspunkt, og han er næsten sikker på, at han havde bedt sin far udfylde skemaet. Han husker ikke, om han var til stede, mens skemaet blev udfyldt. Han ved ikke, hvor hans far fik oplysninger om hændelsesforløbet fra, men det kan godt være fra ham.

Han husker ikke skadesanmeldelsen vedrørende ulykkesforsikringen i Tryg, men han har underskrevet anmeldelsen den 13. december 2007. Han er næsten sikker på, at hans far også har udfyldt denne anmeldelse. Han tror, at han talte med sin far i forbindelse med udfyldelsen. Han er ikke særlig god til papirer eller til at skrive.

Han mener ikke, at han i perioden mellem udfyldelsen af spørgeskemaet til Arbejdsskadestyrelsen og skadesanmeldelsen til Tryg havde været i kontakt med advokat Poul Rasmussen. Under Poul Rasmussens og Ds telefonsamtale blev der aftalt et møde. Mødet blev afholdt, måske en uge efter den første telefonsamtale. De skulle til møde, fordi Jens Daugaard havde sagt, at han ikke havde nået at tegne forsikringer. Han kunne allerede på dette tidspunkt mærke, at det ikke var normalt med ryggen, og han var træt af situationen, hvis det viste sig, at han ikke havde forsikringer. De skulle på mødet tale om hele forløbet og forsikringerne med Poul Rasmussen.

Han husker mødet hos Poul Rasmussen, men han husker ikke, hvad de talte om, eller hvornår mødet blev afholdt.

Han har været til undersøgelser hos overlægerne Peter Duel og Per Sidenius henholdsvis den 31. oktober 2007 og 14. juli 2008, fordi han ikke havde det godt. Han husker ikke, hvad lægerne spurgte ham om, heller ikke om de spurgte ham om, hvad der var sket den 21. september 2007.

Han ved ikke, hvem der besluttede, at han skulle undersøges af Peter Duel. Han tror ikke, at han selv har betalt for undersøgelsen, men hvis det fremgår af erklæringen, så han har nok selv betalt. Han ved ikke, om de fik en forsikring, som betalte for undersøgelsen, da de tegnede "guldpakken" hos Jens Daugaard.

Han går ud fra, at han fik stillet spørgsmål om uheldet. Foreholdt at det i erklæringen er skrevet: "Var røget ud gennem døren, kan ikke sikkert afgøre, om han kortvarigt var bevidstløs", husker han ikke, om han oplyste dette til Peter Duel, men det har han formentligt gjort.

Foreholdt at der i Peter Duels erklæring af 19. september 2011 står: "Følte pludselig at bilen fløj ud over en skrænt. Herefter var der udtalt stilhed. Husker ikke præcist noget fra selve ulykken og kort tid efter denne. Husker at falckredder efterfølgende stillede spørgsmål, men ikke om hvad", så husker

han ikke, om han sagde dette til Peter Duel ved undersøgelsen for godt et år siden.

Han husker, at han var til undersøgelse hos Per Sidenius, men ikke at Per Sidenius stillede spørgsmål. Foreholdt at det i erklæringen er beskrevet: "Patienten sad på forsædet, havde ikke sele på. Bilen kører ud over en stejl skrænt, vælter og i forbindelse med dette går døren op og patienten falder ud af bilen", husker han ikke, at han sagde dette til Per Sidenius. Han ved ikke, om bilen væltede. Han går ud fra, at han har modtaget kopi af Per Sidenius' erklæring, når det fremgår, at den er sendt til ham.

Der har været nogen med ham til alle undersøgelserne. Han erindrer ikke, at han har talt om indholdet af erklæringerne fra undersøgelserne, herunder hvordan ulykken er refereret, med nogen, men han har formentlig talt med D om indholdet i erklæringerne.

Han husker, at han var hos chefpsykolog Poul Erik Spliid i juni 2009. Han husker ikke, hvem der var med ham til undersøgelsen, men det var som oftest hans far eller D, som var med til undersøgelserne på skift.

Ved mødet hos advokat Poul Rasmussen blev der talt om, at de skulle skrive det, som stod i papirerne fra sygehuset, når de skulle udfylde anmeldelser til forsikringsselskabet.

Han husker ikke, om de medbragte papirer til mødet, da det var D, som stod for papirerne. Han fik ikke breve fra Poul Rasmussen til gennemsyn, inden de blev sendt.

De fik i virksomheden et brev om, at de ville få en bøde på adskillige tusinde kroner, hvis de ikke fik tegnet forsikringer. Han og B talte på byggepladsen i Å-by om, hvad de skulle gøre, og de fik kontakt med Jens Daugaard fra Alm. Brand. Å-by var en af deres første opgaver i virksomheden. Der havde været kontakt med Jens Daugaard flere gange, inden mødet i august 2007. Jens Daugaard ville have, at de skulle have en hurtig forsikring på pladsen i Å-by. Denne forsikring blev lavet meget hurtigt, hvorefter de skulle skaffe oplysninger blandt andet om ægtefæller. Jens Daugaard kom senere på byggepladsen på X-vej og fortalte mere om forsikringer.

Han har ikke givet personalet de oplysninger, som fremgår af teksten i journalen fra Randers Sygehus under "Akut indlæggelse (traume)". Han, hans far og D har genbrugt disse oplysninger i senere anmeldelser og dokumenter, fordi de blev anbefalet af Poul Rasmussen, at de skulle holde sig til denne gengivelse af hændelsesforløbet.

Han har ikke været i arbejde siden ulykken den 21. september 2007. Han har stadig smerter i blandt andet nakke, hoved, ryg, ben og knæ.

Et stykke tid efter ulykken kontaktede han B, fordi de skulle have fundet ud af noget med virksomheden. De blev enige om at lukke virksomheden. Det var en advokat, som lukkede virksomheden. De brugte Jyske Bank, hvor de havde en kassekredit. De havde begge kautioneret for kassekrediten, og de betalte efter-

følgende gælden til Jyske Bank. Der var en ansat i virksomheden, E, som blev fyret. Han mener, at E fik sin løn. Han har ikke foretaget posteringer på kassekrediten efter uheldet, og han ved ikke hvem, der har gjort det.

Han husker ikke, at han talte med ambulancelægen på uheldsstedet, herunder at han har forklaret, at han havde ømhed i brystet, således som det fremgår af ambulancejournalen. Han husker heller ikke, at han ankom til skadestuen, eller at han talte med personalet på skadesstuen. Han husker således til trods for, at der på skadestuen blev angivet en Glasgow Coma Score på 15, intet fra skadesstuen, bortset fra at der var nogle personer, og at han gennemgik nogle undersøgelser. Hans første erindring er, at hans mor, far og kæreste kom på intensiv afdelingen, men han husker ikke, hvad de talte om.

Han husker ikke, om anmeldelsen til Arbejdsskadestyrelsen blev udfyldt før eller efter mødet med Poul Rasmussen. D havde en telefonsamtale med Poul Rasmussen. Han husker ikke, at D fortalte om samtalen bortset fra mødetidspunktet. Efter telefonsamtalen begyndte D at udfylde papirer.

Han ringede til Jens Daugaard og sagde, at de havde været ude for en ulykke. Jens Daugaard sagde, at de ikke havde nået at få tegnet forsikringer. På det seneste møde med Jens Daugaard anbefalede Jens Daugaard, at de skulle kontakte andre forsikringsselskaber og tegne flere ulykkesforsikringer, fordi de var i en slem kategori på grund af deres erhverv, og det var ikke sikkert, at selskaberne ville tegne forsikringer. Han indhentede derfor tilbud fra andre forsikringsselskaber. Jens Daugaard anbefalede en sum på 2 mio. kr.

Jan Therkelsen forklarede behørigt formålet, at han i september 2007 var redder i REKO. Han havde i 2007 været redder i ca. 8 år. Han stoppede som redder for ca. 3 år siden. De blev tit kaldt ud til færdselsuheld, nogen gange en gang om ugen, og andre uger en eller to gange om dagen.

Han husker svagt episoden den 21. september 2007. De blev alarmeret via 112, hvor de sendes ud af politiet. Begge personer sad i bilen, da de kom til stedet. Han husker ikke, om de eller ambulancelægen kom først til stedet, men det plejer at være lægen. Han tog sig af B. B sagde, at han havde ondt ned i ryggen. Der var meget lidt plads på denne side af bilen. Lægen fra lægebilen havde set på B, inden de trak ham ud af bilen. B kunne hjælpe med ved at kante sig ud af bilen og lægge sig på båren. De bar båren op via grøften til ambulancen.

Han udfyldte ambulancejournalen. ABC var stabil. B kunne godt føre en samtale. De har sandsynligvis talt om uheldsforløbet, men han husker det ikke.

Det så på stedet ud som om, at bilen bare var kørt ned langs skrænten. Der var 2 spor hele vejen ned langs skrænten, så bilen havde ikke fløjet ned ad skrænten. Bilen var ikke væltet.

Han havde ingen kontakt med A. De kom til stedet før ambulancen fra Falck, og han går ud fra, at hans makker talte med A. Han så A sidde i bilen. Det så umiddelbart ud som om, at begge sad helt normalt i bilen. Han husker ikke,

hvordan Bs hænder var placeret. Han husker i dag ikke, om B havde sele på. Da ambulancen fra Falck kom til stedet, tog disse reddere sig af A.

Han bor selv på Djursland og er bekendt med uheldsstedet. Vejen er en hovedvej mellem Y-by og Århus.

De kørte kørsel 1 - med horn og lygtesignal - til uheldsstedet og kørsel 2 - ikke akut - til sygehuset.

På et tidspunkt blev både han og hans makker Finn Seiling ringet op af en person fra Alm. Brand og udspurgt om hændelsesforløbet. Det er korrekt, at han gav udtryk for, at bilen efter hans opfattelse ikke var rullet rundt. Han undersøgte ikke bilen, hverken indvendigt eller udvendigt.

B virkede ok, da han kontaktede ham i bilen, bortset fra at han havde ondt og klagede over smerter i nakken og ned i ryggen. Han lavede ikke en Glasgow Coma Score. Han sad ved B bag i ambulancen til sygehuset. Han talte med B under hele transporten, og B forekom at være klar. B klagede ikke over smerter andre steder end nakke og ryg.

Han husker ikke, om de kontaktede skadesstuen inden ankomst. Der er normalt ambulancelægen, som står for kontakten til skadesstuen. Han har ingen viden om, hvordan oplysningerne i skadestuejournalen er fremkommet. Efter hans observationer er det ikke korrekt, at B var forsædepassager eller at bilen rullede rundt.

Finn Seiling forklarede behørigt formanet, at han svagt erindrer den sorte bil på uheldsstedet. Han kan ikke genkende personerne i dag. De var to ambulancer på stedet, og de hjalp hinanden med at få de to personer ud af bilen på bedste måde for at beskytte nakke og ryg. Han har sikkert været med til at hjælpe begge personer ud af bilen, men han husker det ikke præcist. Han husker ikke, om de eller ambulancelægen kom først til stedet.

Jan Therkildsen var behandler på turen, og det var derfor ham, der skrev journalen. Han husker ikke, om han var med til at udfylde journalen, men det var almindeligt, at de talte om, hvad der skulle stå.

Det var akutlægen, som bestemte, at det skulle være en kørsel 2 til skadesstuen. Han førte ambulancen til skadesstuen. Han kunne ikke høre, hvad der blev talt om i bårerummet under kørslen.

Begge personer sad ret op og ned i sæderne, da de ankom til stedet. Han husker ikke, om de havde sikkerhedsseler på. Han har uden tvivl talt med dem, men han husker ikke, hvad de svarede. Begge klagede over smerter i nakke og ryg eller begge steder. Begge var ved fuld bevidsthed.

Der var ikke nævneværdige synlige skader på bilen. Der var, som han husker det, heller ikke nævneværdige synlige skader indvendig i bilen. Det var ikke hans indtryk, at bilen havde været væltet, da det næsten ikke kan være sket uden synlige skader på bilen. Det er heller ikke hans indtryk, at nogen af personerne havde været uden for bilen, herunder slynget ud af bilen.

Han havde været redder i ca. 20 år på dette tidspunkt. De blev ofte kaldt ud til færdselsskader. Han erindrer ikke, at han efter ca. ½ år blev kontaktet af Alm. Brand. Han mindes heller ikke, at han selv har taget kontakt til Alm Brand, således som det fremgår af skrivelsen af 1. september 2008 fra advokat Jesper Ravn.

Han bor i Kolind og er bekendt med hovedvejen mellem Århus og Y-by. Vejen er ikke voldsomt trafikeret til trods for, at det er en hovedvej. Han husker ikke noget særligt om trafiktætheden på vej ud til uheldsstedet.

På skadesstedet kigger man altid på bilen for at se, om den har skader, som kan have indflydelse på eventuelle skader på personer. Bilen stod parallelt med hovedvejen med retning mod Y-by. Forholdt fotos forklarede vidnet, at han opfatter bilens position som omtrent parallelt med vejen. Han husker ikke, at han så ind i varerummet på bilen.

Han husker, at både personale fra REKO og Falck hjalp hinanden på bedste måde med at få personerne ud af bilen. Der meldes altid til Randers Sygehus med antal personer og skadernes karakter. Det er enten ambulancepersonalet eller lægen, som ringer. Han husker ikke, om han ringede til sygehuset. Hvis han ringede, er han sikker på, at han ikke har sagt, at bilen var rullet rundt, således som det står i sygehusets journal. Det ville også være redderen bag i ambulancen, som i givet fald ville ringe til hospitalet, da denne redder har den største viden om patientens tilstand.

Han husker ikke, om B eller A sagde, at bilen var rullet rundt. Hvis de havde sagt dette, ville han nok have undret sig, fordi bilen efter hans opfattelse ikke havde rullet rundt. En bil kan godt køre ned ad en skrænt uden at få synlige skader, men hvis den ruller rundt, vil det være at se på bilen. Det er helt almindeligt, at meldingerne fra alarmcentralen på vej ud til stedet modsvarer virkeligheden, så man hæfter sig ikke særligt ved disse meldinger, hvis de ikke passer med virkeligheden.

Martin Oettel forklarede behørigt formanet, at han husker hændelsen den 21. september 2007. De blev kaldt ud via deres interne udkaldesystem. Han ved ikke, hvem der er anmeldte færdselsuheldet. De var 3 mand på vognen, redder Henrik Gregersen, redderelev Michael Bech og ham selv. Han mener, at de var første vogn på stedet, men han husker det ikke klart. Ambulancelægen kom efterfølgende.

Han har blandt andet udfyldt den midterste del af højre side på ambulancejournalen, herunder punktet "notater", samt punktet "tilstand ved ankomst" i venstre side af journalen. Han lavede efterfølgende notatet af 14. april 2008

Ved ankomst til et skadested tages der en hurtig vurdering af omgivelserne og skadesmekanismer. De havde fået at vide, at det var et færdselsuheld, og han husker ikke yderligere om meldingen. Da de kom frem til stedet kunne han umiddelbart se, at bilen var kørt af vejen ned ad skrænten til den position, som bilen holdt i. Han vurderede, at der ikke var sket skade på bilen.

De tog kontakt til den patient, A, som de fik tildelt. B og A sad tilbagelænet i sædet i en afslappet position og kiggede lige frem for sig. Begge var vågne. Han hørte begge snakke, men han husker ikke, om han talte med B.

Han talte primært med A. Han talte med A om bevidsthedstilstand, oplevelse af smerter, om han havde været bevidstløs, havde været fastspændt, eller havde forudgående sygdom. De vurderede først ud fra ABC. Han fik fra samtalen med A en forståelse af, at føreren havde fået et black out. Han husker ikke nærmere om årsagen til uheldet fra samtalen med A.

A fortalte om sine smerter, og de valgte derfor at spine ham. A blev spinet, inden lægen kom frem. Lægen kom, mens de skulle til at spine, eller lige efter A var spinet. Lægen vurderede ved fremkomst, at det ikke havde været nødvendigt at foretage en spining. De kørte også kørsel 2 til sygehuset.

De spinede meget mere i 2007, end de gør i dag. Der var intet på uheldsstedet, der indikerede, at det skulle være en højhastighedsulykke; ingen særlige ydre skader på bilen, ingen mærker fra slag mod ruden, ingen fedtmærker fra huden på ruden eller interiøret, eller øvrige trykmærker i kabinen, fx. fra et knæ.

Under transporten til sygehuset sad han bag i ambulancen og revurderede A ved igen og igen at spørge til hans tilstand. Han synes, at kunne huske, at A blev træt, men han bemærkede derudover ingenting, og A kom til sygehuset som ABC-stabil. Under kørslen talte de primært om As tilstand men også om almindeligheder.

Det er normal procedure, at han som redder i bårerummet tager kontakt til sygehuset inden ankomst. Normalt ringer lægen ind og fortæller om indtransporten, men han har højst sandsynligt også ringet, hvilket de gør 19 ud af 20 gange.

Han har ikke givet de oplysninger, som er gengivet i sygehusets journal om, at bilen var trillet rundt, og at A var kastet 4 - 5 meter ud af bilen, da det var i strid med de observationer, som han havde gjort. A var også passager i bilen.

A var ikke fastspændt med sele, da han kom frem til uheldsstedet. A udtalte også selv, at han ikke var fastspændt i bilen. Han har ikke kendskab til, om B anvendte sele.

Han bor på Djursland. Vejen er en hovedvej med fartbegrænsning på 80 km/t. Han husker ikke køretiden frem til uheldsstedet, men det var en kørsel 1. Han husker ikke, om vejen var trafikeret, men hvis det var som en normal dag, var det til at komme frem.

Han mener, at Henrik Gregersen var med til at lave notatet af 14. april 2008. De blev af ledelsen i Falck bedt om at lave notatet. Han ved ikke, om det var Alm. Brand, som havde bedt om notatet. Han husker ikke, at han er blevet kontaktet direkte af Alm. Brand. De 4 - 5 meter er hans egen angivelse af, hvad han så på stedet. Skrænten er ca 2 meter høj, men fordi bilen var kørt skråt ned ad, har de kørt ca. 4 - 5 meter ad skrænten.

Da de ankom til uhedsstedet, blev ambulancen parkeret ved kantpælen på vejen, og de gik nedad skrænten mod bilens front. De så derfor bilen forfra først. De gik mod passagersiden. Han kiggede ind i kabinen, og han har højst sandsynligt været rundt om bilen. Han kunne gennem vinduet til varerummet se, at der var noget værktøj på gulvet. Bilens højre fordæk sad nede i mudderet, hvilket han tog med i beregningerne i forhold til mulige anslag mod patienterne.

Han erindrer ikke, at han undersøgte B. Han observerede passivitet både hos A og B. Hans fokus var primært på A. A sagde, at han havde ondt på de steder, som er angivet på tegningen i ambulancejournalen. Det er således As subjektive oplysninger om smertepåvirkning, som er gengivet i ambulancejournalen.

Han husker ikke, om A sagde, at bilen var trillet rundt, men han ville i givet fald have noteret det, da det ville have betydning for behandlingen.

Michael Bech forklarede behørigt formanet, at de var på hjul på vej fra Århus, da de fik opkaldet om assistance til et færdselsuheld. De kørte kørsel 1 på vej til uhedsstedet, og de var derfor hurtigt fremme på stedet. De kom først til stedet, den anden ambulance og lægebilen kom senere.

Da de kom ned i grøften kunne de se, at bilen ikke havde deformiteter. Han gik med en behandler til passagersiden, og den anden behandler gik til førersædet. Behandleren oplyste, at begge personer klagede over smerter, så han blev sendt efter et spineboard. De tog sig af passageren i bilen, A.

Han var i bårerummet under transporten. Behandleren talte med A under kørslen. Han var med til at lave top til tå undersøgelse, hvor tøjet fjernes for at kunne konstatere eventuelle skader. Der var ingen synlige ydre skader.

A var ikke bevidstløs, han var vågen men havde ondt. A klagede over nakkesmerter og hovedpine. Han husker ikke, om der skete en udvikling i As tilstand under transporten.

De ringede til sygehuset og meldte, at de kom ind. Han husker ikke, om episoden blev meldt som traume. Han har ikke hørt oplysninger om, at bilen var væltet, eller at A var røget ud af bilen.

Ved ankomst til stedet talte redderne indbyrdes om, at med bilens placering, så burde den være rullet rundt, men det så det ikke ud som om, at den havde gjort.

Der var et tydeligt spor, hvor bilen var kørt af vejen. Det var to lige spor uden udskridning eller lignende. Der var meget blød jord eller mose, hvor bilen var kørt ud. Det er hans vurdering, at bilen var sunket hurtigt ned, da den kørte ud på marken.

Han mener, at de fulgte sporet ned ad skrænten og kom til bilen bagfra. Han husker ikke, om de alle 3 fulgtes ad. Det kan godt være, at behandleren gik rundt om bilen og nærmede sig bilen forfra. Han kiggede på begge bilens sider og bagpå, men ikke fortil og i varerummet.

Han kiggede ikke ind i bilen, da han holdt sig lidt i baggrunden. Han holdt spi-neboardet i hovedenden. En af redderne talte med A, da han blev spinet. A virkede klar og vågen. A var ikke bevidstløs, mens han var til stede.

Han kender uheldsstedet, fordi der ofte er uheld i et venstresving 200 meter længere fremme, hvilket de fleste trafikanter er bekendte med. Han mener, at vejen er en almindelig landevej.

Han kender ikke notatet af 14. april 2008. Han er en gang efter uheldet blevet spurgt om episoden. Han er ikke blevet kontaktet af Alm. Brand.

Behandleren lavede en Glasgow Coma Score på A. Han overværede samtalen under transporten, men han husker ikke, om der blev talt om, hvordan ulykken var sket, heller ikke om A gav udtryk for, at han havde været ude af bilen, eller at bilen rullede rundt. Behandler Martin Oettel ringede til sygehuset ca. et kvarter før ankomst.

Karsten Christensen forklarede behørigt formanet, at han kørte lægebil på Djursland. Der kommer altid en primærambulance til skadestedet, og han kørte med en specialuddannet redder i lægebilen. Primærambulancen fra REKO var først på stedet.

Begge personer sad i bilen på henholdsvis fører- og passagersædet. Han husker ikke, om de havde sikkerhedssele på, da han ankom til stedet. Ved ankomst til et skadested forsøger han at skaffe sig et overblik, og han har formentlig talt med dem begge, med han husker ikke ordvekslingen, kun at de var smerteplagede.

Han har udfyldt blanketten Præhospital lægetjeneste og dikteret det korte brev, ambulancejournalen, som sendes til egen læge, og som også går i deres arkiv.

Ved dannelsen af overblik ses der på, hvilke skader der kan være sket, ligesom der tales med patienten som også undersøges. Han konstaterede, at A havde let ømhed på thorax og ellers intet. A var øm i brystregionen, men der var ikke læsioner eller indre blødninger i maveregion, ligesom der heller ikke var tegn på nakkeskader. Han mener, at der var anlagt halskrave, da han ankom til stedet, men han er ikke sikker. A blev spinet på relativ løs indikation som en sikkerhedsforanstaltning inden den nærmere undersøgelse på skadestuen.

Han husker ikke særligt om årsagen til, at bilen kørte af vejen. De har givetvis talt om det, men han husker det ikke. Han var som led i sin skadesundersøgelse på vejen for at se, hvor bilen var kørt af. Det var ikke oplagt, hvad der var årsag til, at bilen var kørt af vejen. Han observerede, at der var relativ få skader på bilen.

De to personer i bilen blev behandlet ud fra den antagelse, at det ikke var en meget alvorlig ulykke. De observerede relativ få skader på bilen, og det var hans indtryk, at der ikke var sket meget alvorlig personskade, hvilket behandlingen blev valgt på grundlag af. Han bestemte også, at kørslen til skadestuen kunne ske som kørsel 2.

Kontakten til skadesstuen kan være foretaget af ham, eller ved at primærambulancen kontaktede skadesstuen, når de nærmede sig sygehuset. Han har ikke nogen erindring om, hvordan kontakten skete i den aktuelle situation.

Han har ikke givet oplysninger til sygehuset om, at bilen var trillet rundt, eller at A var kastet ud af bilen. Det var ikke hans indtryk, at bilen var trillet rundt. Han har ingen erindring eller oplysning om, at A skulle have været ude af bilen, og oplysningerne i sygehusets journal stammer således ikke fra ham.

Han er kendt med skadesstedet. Han husker ikke turen til stedet eller om der var meget trafik. Der var to primærambulancer på stedet, og i hvert fald den ene ambulance var på stedet, da han ankom. Han husker ikke, hvilke af patienterne REKO eller Falck tog sig af.

Den ene af personerne, han husker ikke hvem, havde en halskrave på, da han ankom til stedet. Der var, som han husker det i dag, gang i behandlingen af begge personer, da han kom til stedet.

Når han i ambulancejournalen har henvist til "relativ få skader", så angiver det bilens tilstand. Han undersøgte først personerne og derefter omgivelserne. Han var hele vejen rundt om bilen. Han kiggede ikke ind i lastrummet.

Når han i ambulancejournalen har skrevet, at A ikke anvendte sele, så har han på stedet spurgt, om A anvendte sele. Han har enten fået oplysningen om, at A ikke anvendte sele, af A selv eller fået det oplyst af redderne. Han husker ikke, om oplysningen om, at A havde været fremme i instrumentbrættet, blev givet til ham af A eller af redderne.

Han husker ikke, at han er blevet kontaktet af Alm. Brand i anledning af sagen. Foreholdt oplysningerne i brevet af 1. september 2008 husker vidnet, at han på et tidspunkt blev ringet op, og at det kan have været en person fra Alm. Brand. Han erindrer ikke, at han har lavet vurderingen om uoverensstemmelser mellem de skader, som der blev klaget over, og de objektive fund, som er gengivet i brevet. Han ville normalt ikke lave sådanne konklusioner telefonisk.

Bilen stod efter hans erindring parallelt med vejen. Forevist foto oplyste vidnet, at bilen formentligt holdt som vist på fotoet. Bilen var kørt skråt ned ad skrænten.

Han kiggede ikke ind i varebilen, selvom indholdet i lastrummet kunne være relevant for skadesvurderingen. Der var blødt underlag. Han kiggede primært efter, om der var store skader på bilen, og om bilen var rullet rundt. Begge dele kunne have betydning for, hvilke skader han kunne forvente på personerne i bilen. I betragtning af bilens relativ få skader, så forventede han ikke at finde svært tilskadekomne personer i bilen. Personerne klagede over nakkesmerter, og at de gav udtryk for, at de havde meget ondt. Klagerne medførte dog, at de spinede personerne til trods for de begrænsede skader på bilen. Han har ikke nogen erindringer om observationer, som indebar mistanke om, at bilen var trillet rundt, og han erindrer ikke, at han fik oplysninger om dette på skadestedet. Hvis det var tilfældet, ville det normalt også blive tilført journalen.

Hvis der køres kørsel 1 til skadestuen, skal han anmelde ankomsten til skadestuen. Hvis der er indtryk af alvorlige skader, så følger han også ambulancen ind og giver besked til personalet på skadestuen.

Ved kørsel 2 er der ikke en fast procedure om, hvem der foretager opkaldet til skadestuen, og det aftales på stedet, om det er lægen eller ambulanceredderne, som ringer. Han erindrer ikke, hvad der konkret blev aftalt på skadesstedet.

Henrik Gregersen forklarede behørigt formånet, at de fik turen meldt som et trafikuheld. Der sad to personer i bilen, da de ankom til stedet. På turen var han assistent, Martin Oettel var behandler og Michel Bech var redderelev. Han er også uddannet behandler, og han og Martin Oettel skiftedes til at være behandler på deres ture.

Ved ankomst til stedet kom de med fronten mod bilen, som holdt nedefor en lille skrænt. Han gik om bilen for at se efter skader på bilens front og forrude. De åbnede begge døre, og han gik til passagerdøren. Som han husker det, var den første ambulance på stedet.

Martin Oettel førte ordet i samtalen med A. A klagede over ondt i nakken og i ryggen. Forruden var ikke smadret, og der var ingen synlige skader, anslag, blod eller andet i førerkabinen.

Martin Oettel udfyldte ambulancejournalen. Han kender ikke notatet af 14. april 2008. Han erindrer, at han var hos stationslederen, fordi der var kommet en skrivelse, men han har ingen klar erindring, om at det var vedrørende dette uheld.

Foreholdt indholdet af notatet af 14. april 2008 genkender han beskrivelsen af skaderne på bilen og i førerkabinen i forhold til sin egen erindring af situationen, også at begge personer sad opret i bilen.

Ved deres ankomst sad begge personer på sæderne og svarede klart og relevant. Han har ingen erindring om, at personerne på noget tidspunkt svarede uklart. Han husker ikke mere præcis, hvordan A nøjagtig var placeret i bilen, bortset fra at han sad i passagersædet. Han erindrer, at A klagede over smerter.

Man kunne se to spor ned ad skrænten, og bilen stod på alle 4 hjul. Bilen havde ikke skader, som om den var væltet. Alle 4 døre kunne åbnes, og ingen vinduer var knust. Han var hele vejen rundt om bilen, men han så ikke ind i lastrummet på bilen. Der var ikke faldet noget ud af bilen.

I ambulancen ringer de 9 ud af 10 gange til skadestuen inden ankomst, men han ved ikke, om det her var Martin Oettel eller lægen, som ringede. Han var chauffør og ringede ikke selv til skadestuen. Lægen plejer at sige, hvis han ringer ind, ellers beder han dem om at ringe. Han erindrer ikke, at han kommunikerede med Martin Oettel gennem inspektionslugen under kørslen. Hvis Martin Oettel ringede til skadestuen, så ville han i givet fald ikke have hørt samtalen.

Han kan ikke genkende oplysningerne i skadestuejournalen, hverken i forhold til det, som han så på stedet, de oplysninger han havde, eller fra de samtaler,

som han havde med de andre reddere. Hvis en af personerne var kastet ud af bilen, så skulle lægen været fulgt med ind til sygehuset.

På vej til stedet var der ganske normal trafik. Han er kendt på stedet, fordi han er født og opvokset i området. Bilen holdt langs med vejen nedenfor skrænten. Skrænten er ca. 2 meter høj.

D forklarede, efter at være vejledt om vidnefritagelse i medfør af retsplejelovens § 171, behørigt formanet, at det var hendes svigermor, som ringede til advokat Poul Rasmussen og bad om et møde. Poul Rasmussen ringede efterfølgende hjem til dem, og hun talte med Poul Rasmussen i telefonen.

A havde sagt til sin mor, at han var bange for, at han ikke fik hjælp. Han havde det dårligt og var bange for, at han ikke kunne forsørge sin familie. Hun fornemmede dog ikke, at hverken hun eller A havde nogen særlig anledning til bekymring på dette tidspunkt.

Hun husker ikke præcis, hvornår hun havde samtalen med Poul Rasmussen. Foreholdt at anmeldelsen om arbejdsulykken var indsendt den 3. oktober 2007, forklarede vidnet, at hun talte med Poul Rasmussen i tidsrummet fra A blev udskrevet af hospitalet til hun indtastede oplysningerne i anmeldelsen den 3. oktober 2007.

Hun udfyldte alt, hvad der skulle udfyldes, dog fik hun nogle gange hjælp af sin svigerfar. Hun har således udfyldt skadesanmeldelsen til Alm. Brand, inden A underskrev anmeldelsen den 3. oktober 2007

As far udfyldte skemaet til Arbejdsskadestyrelsen. Hun husker ikke, om hun var til stede, da hendes svigerfar udfyldte skemaet, men hun har højst sandsynligt givet ham papirerne.

Hun kan ud fra håndskriften på skemaet se, at hun udfyldte skadesanmeldelsen til Tryg sammen med sin svigerfar. A skrev anmeldelsen under den 13. december 2007.

Da hun talte med Poul Rasmussen, var det første gang, at hun talte med en advokat. De aftalte et møde. Hun talte med Poul Rasmussen om, at det var en trist situation. Hun kunne heller ikke rigtig forstå, hvorfor de skulle til møde hos advokaten. Hun spurgte også, hvad hun skulle gøre med skemaet til anmeldelse af arbejdsskaden. Hun kunne på dette tidspunkt ikke få nogen svar om hændelsesforløbet fra A. Poul Rasmussen sagde, at hun skulle forholde sig til de papirer, som de modtog.

Hun brugte de oplysninger, som fremgik af en lægeerklæring fra Randers Sygehus. Hun talte med A om det, men han kunne ikke forholde sig konkret til det. A har nok sagt: "Det er fint" og "du skal bare sende det ind, hvis der er nogen, der mangler det". De talte ikke specifikt om, hvorvidt det hændelsesforløb, som var beskrevet i sygehusets journal, svarede til As opfattelse af hændelsen.

De var til møde hos Poul Rasmussen relativt kort efter telefonsamtalen, nok 1 - 2 uger efter. Mødet fandt sted efter, at hun havde indtastet oplysningerne den 3. oktober 2007.

Hun erindrer ikke, hvor lang tid mødet varede. De talte om en forsikring fra Alm. Brand, og at advokaten skulle hjælpe med at se igennem, hvad der var forsikret, og hvad der ikke var. Hun medbragte papirer fra Alm. Brand og lægeerklæringer. De talte også om skaden, og de var meget berørte af situationen. A havde meget ondt under mødet.

Hun havde også medbragt den udfyldte anmeldelse om arbejdsskaden og anmeldelsen til ulykkesforsikringen hos Alm. Brand, og hun har sikkert spurgt, om det, som hun havde skrevet, var ok, hvilket Poul Rasmussen bekræftede. På dette tidspunkt vidste de heller ikke, at det var forkert at bruge de oplysninger, som stod i papirerne fra sygehuset.

De har nok haft 3 - 4 møder med advokaten medregnet det første møde. Når Poul Rasmussen har skrevet i forbindelse med sagen, så tror hun ikke, at de fik brevene i udkast, inden de blev sendt. Det var hendes opfattelse, at Poul Rasmussen skulle hjælpe dem i forhold til Alm. Brand og senere også i forhold til Tryg.

Hun så ulykkesstedet, da de kom fra Randers Sygehus fredag den 21. september 2007 om aftenen, fordi hendes svigermor gerne ville se, hvor ulykken var sket. Det var mørkt.

Hun var også på stedet i dagslys en eller to dage efter for at se, om bilen var låst, og om der var værktøj, som hun skulle have med hjem. Hun gik rundt og kiggede på bilen. Hun åbnede ikke dørene, fordi der var politibånd omkring bilen.

A læste ikke altid anmeldelserne og andre papirer igennem, inden han underskrev dem. Hans holdning var, at hun bare skulle få det sendt ind. A havde meget ondt og overlod det til hele hende eller hans far.

A var aldrig alene til møder eller undersøgelser, idet hun eller As far altid var med ham. Hun har følt, at hun har stået meget alene med hele sagen og i hele forløbet.

Hun spurgte ikke A, om det var rigtigt, at han var blevet kastet 4 - 5 meter ud af bilen. De talte om det, men A var så berørt af situationen og påvirket af smerter, at han ikke forholdt sig til det. A havde derfor ikke fortalt hende, hvordan han havde opfattet situationen, inden hun udfyldte de første papirer. Hun gik derfor 100 % ud fra det materiale, som hun havde fra sygehuset.

Oplysningen i anmeldelsen af arbejdsskaden om, at B som fører af bilen havde fået et black out, kan hun have fået af C, Bs kone eller af en læge. På sygehuset fik hun oplyst af en sygeplejerske eller en læge, at B havde kørt bilen. Hun kan ikke nærmere sige, hvorfor hun i anmeldelsen skrev, at der var forventet uarbejdsdygtighed i 3 - 6 måneder.

A talte ikke på noget tidspunkt med Poul Rasmussen i telefonen. A lå i soveværelset, da Poul Rasmussen ringede første gang. A talte første gang med Poul Rasmussen på mødet. På mødet fortalte A, at han ikke 100 % kunne sige, hvad der var sket, herunder om bilen var fløjet eller kørt ned ad skrænten, og han var i det hele taget i tvivl om, hvad der var sket.

Poul Rasmussen spurgte A, om det kunne være sket på den måde, som det var beskrevet i sygehusets journal, men A kunne ikke 100 % bekræfte dette, fordi han ikke var sikker på, hvad der var sket. De havde formentlig sygehusets journal fremme på dette tidspunkt, men hun har ikke nogen klar erindring om dette.

Hun husker heller ikke, om A under mødet oplyste, at han ikke var kastet ud af bilen, således som det fremgår af Poul Rasmussens brev af 24. september 2008.

Poul Rasmussen rådgav hende under mødet til at holde sig til de oplysninger, som hun havde fra læge og sygehus, selvom A sagde, at han ikke var sikker på, at det var sket på denne måde.

”...”

Claus Jensen forklarede behørigt formålet, at han er uddannet mekaniker. Han hentede bilen på uheldsstedet. Så vidt han husker, blev han ringet op af Bs kone og bedt om at hente bilen. Han mener, at hun under telefonsamtalen sagde, at de var på sygehuset. Han kørte til uheldsstedet og så bilen. Han kunne straks se, at han ikke selv kunne få bilen op. Han ringede til Dansk Autohjælp, hvor han tidligere havde arbejdet. De trak bilen op med en Unimog, og han kørte i bilen hjem. Han mener, at han hentede bilen samme dag eller dagen efter uheldet. Han hentede bilen sidst på dagen. Han husker ikke, om politibåndene var på bilen, da han hentede den.

Bilen var kørt ned ad en skrænt over en strækning på 4 - 5 meter. Bilen stod på hjul, men den var skadet på højre front. Der stod ikke andre biler på stedet, og det var hans opfattelse, at der ikke havde været andre biler impliceret i uheldet. Han lavede ikke selv bilen, som kom til Y-by Autohus, fordi det økonomisk ikke kunne svare sig for ham at reparere den. Han kiggede ikke ind i bilen. Han ved ikke, om det kan udelukkes, at bilen var rullet rundt en gang. Han havde ikke bilen inde på værkstedet.

Han blev kontaktet af en konsulent fra Alm. Brand. Han kan genkende de oplysninger om skadestedet, som er refereret i brevet af 1. september 2008. Han følte, at han under samtalen blev pumpet for oplysninger, blandt andet om B var kommet til skade. Han bad konsulenten kontakte politiet i stedet. Samtalen sluttede herefter. Han kan i dag ikke sige, om bilen har rullet rundt.

Da bilen blev skadet, havde virksomheden en regning på 2.500 kr., som ikke var betalt. Regningen blev betalt, inden bilen ca. 3 uger senere blev afhentet hos ham. Han erindrer ikke, at han i øvrigt har talt om virksomhedens økonomi, eller at der på dette tidspunkt var lokale rygter om, at virksomheden havde en dårlig økonomi. Han har ikke talt med Kaj Sørensen fra Taksatorringen.

Per Bo Hansen forklarede behørigt formålet, at han blev kontaktet af Alm. Brand med henblik på at vurdere, om bilen kunne være rullet rundt, og om en mand kunne være kastet ud af bilen.

Han fik tilsendt billeder af bilen og taksatorrapporten. Han tog ud på stedet for at måle skrænten op. Han lavede en rekonstruktion i computerprogrammet PC-Crash. Programmet viste, at bilen slog næsen ned i marken, hvilket passede relativt godt med bilens skader.

Han kendte ikke vinklen og lod derfor i pc-programmet bilen køre nedad grøften i forskellige vinkler. Det har betydning, hvis føreren er faldet i søvn, har undvejet eller andet. Hvis bilens slutposition skal være som vist på fotos, så er det scenariet gengivet på side 4 i rapporten af 6. maj 2008, som er det mest sandsynlige hændelsesforløb.

Der er den samme kraft nedad, men der er forskel på den bremsende effekt i den fremadgående retning. Der vil altid være luftmodstand. På side 6 i rapporten af 6. maj 2008 er der vist en simulation af reaktionen, hvis bilen er kørt ud over skrænten i et frit fald. Tegningen er ikke vist som et eksempel på, hvordan bilen stod på stedet. Han lavede eksemplet for at vise, at det ikke var en mulighed, at bilen havde landet med fronten direkte ned i marken.

Beregningerne på side 4 viser den rekonstruktion, som viser slutpositionen på bilen. Det er ved beregningerne forudsat, at bilen kører 80 km/t, og at bilen bremses ned som følge af kontakt med jordbunden. Der er på billederne ikke indikationer af jord ved lygterne, så han har lagt til grund, at opbremsningen er sket primært ved forhjulene. Der er kun billeder af sporkørsel ved højre forhjul, men det er ikke nødvendigvis den eneste nedbremsning, men øvrig nedbremsning, fx. ved at lyd-potten skraber mod jorden, er ikke en kraftig bremsning. Det er derfor en forudsætning ved beregningen, at der primært er sket er afbremsning ved jord ved højre forhjul.

I programmet MADYMO laves beregningerne på grundlag af en rekonstruktion. Programmet kan vise beregnede interaktioner med bilen under forskellige forudsætninger fx. med/uden sele, hastighed, vægt, slag mod førerkabine/ruden etc., kort sagt hvordan personen er rystet rundt inde i bilen. Det betyder, at programmet MADYMO skal have omstændighederne omkring ulykken som grundlag, her beregningerne på side 4 i erklæringen af 6. maj 2008.

Han mener, at han er blevet gjort bekendt med oplysningerne i notatet af 14. april 2008. Han har ikke modtaget notatet eller ambulancejournalen, men han fik oplysningerne i forbindelse med nogle spørgsmål. Det er ved beregningerne lagt til grund, at der blev kørt med 80 km/t, men ikke at begge hjulspor er observeret hele vejen ned ad skrænten.

Programmet beregner en ideel persons bevægelser i bilen. Han kan ikke med sin viden afgøre, hvor hårdt personens hoved slås mod forruden, og hvilke skader det kan medføre, da det er et lægeligt spørgsmål. Han har ikke haft mulighed for at undersøge bilen for biomekaniske spor, fx. anslagsmærker mod forrude etc., eller om airbags er udløst eller udløst forkert. Bilen var fjernet, da

han besigtigede åstedet, og han har ikke efterfølgende set bilen. Hvis resultatet af beregningerne ikke svarer til de faktiske forhold, vil det være nødvendigt at ændre på forudsætninger, fx. bilens hastighed, vægt etc.

Beregningerne på side 2 i den supplerende udtalelse viser den mest retvisende situation i forhold til de forudsætninger, som han har fået oplyst i opdraget, og som fremgår af billederne, som er lagt til grund for besvarelsen i erklæringen af 6. maj 2008. Det er som forudsætning lagt til grund, at personen bliver i bilen. Der er kun lavet beregning for en person, da det stiller store krav til kapacitet, at lave beregningen for to personer i samme bil. Der er derfor ingen interaktion mellem de to personer i beregningerne. Han har lavet rekonstruktionen for personen i passagersædet, fordi bilen slog ned i højre side, og der var derfor en større belastning i denne side. Han har ikke konsekvensberegnet på, at personen anvendte sele, fordi det ikke lå i opdraget.

Han har modtaget materiale fra Alm. Brand og advokat Poul Rasmussen. De forudsætninger, som han har lagt til grund i DanCrash-beregningen, er også lagt til grund for MADYMO beregningen.

Det har betydning, hvis det oplyses, at personen har småblundet. Forskellen består i, at der er to effekter, alt efter hvor forberedt en person er på en situation, da der ofte sker mindre skader, hvis personen er afslappet. Omvendt hvis man er rigtig godt forberedt, så sker der ikke noget. Det er altså to modsatrettede reaktioner.

Hvis passageren havde knæene mod instrumentbrættet, ville det også have en betydning for MAMYMO programmet, da det vil give en anden påvirkning af kroppen og dermed have betydning for personens bevægelse i bilen, når der er kropsdele, der stemmer mod noget. Han har ved beregningen forudsat, at personen i vågen tilstand sidder opret i sædet uden anvendelse af sele. Konklusionen om, at personen rammer instrumentbrættet, er derfor ikke universel, men alene baseret på de indtastede forudsætninger.

Impulser er en abrupt stopning indenfor kort tid, og det giver en meget kraftig G-påvirkning på personerne i forhold til G-påvirkningen af bilen. Det kan fx ske, hvis personen i en kraftigt opbremsende bil fanges af selen.

Det vil derfor have betydning, om airbags er udløst eller ej. Via airbag-algoritmen fra bilfabrikken, kan man se bilens påvirkning, og derved bilens acceleration, dvs. både minimal og maksimal hastighed og belastning. Oplysningerne kan derfor have betydning ved beregningerne af påvirkningen på personerne. Han har i beregningerne lagt til grund, at airbags ikke blev udløst.

Leif Asen forklarede behørigt formået, at han undersøgte B den 18. juni 2008. Han fik de oplysninger, som er gengivet i erklæringen under beskrivelsen af ulykken, af B og de skriftlige dokumenter, som fremgår af erklæringen side 1.

Det er almindelig procedure at spørge, hvordan skaden er sket, og hvordan patienten oplevede det. Han kan se, at Bs hustru var med til undersøgelsen. Under undersøgelsen tager han notater, og han afstemmer nogle af oplysningerne i en slags interviewform.

Når han i erklæringen har skrevet "B's kollega tilkaldte Falck", så er han sikker på, at det er en oplysning, han har fået, formentlig af B selv. Hvis han har fået væsentlige oplysninger af ægtefællen, så skriver han i det indledende afsnit, at erklæringen er udfærdiget på baggrund af "dennes og ægtefællens udtalelser", hvilket han ikke har gjort i dette tilfælde.

Han går ud fra, at B har fået oplysningen om, hvem der tilkaldte Falck senere, idet han har oplyst, at han havde amnesi på ulykkestidspunktet. Han har ingen erindring om selve undersøgelsen, og han kan således ikke positivt huske, at B kom med oplysningen om, at hans kollega tilkaldte Falck.

Konklusionen på side 4 i erklæringen er baseret på historien fra B og undersøgelsen af B, herunder en vurdering af om der er overensstemmelse mellem historien og resultatet af undersøgelsen.

Ved nakke- og rygsmerter må man ofte basere sig på patientens forklaring, da der er få objektive fund. Det er således en konklusion, som bygges ud fra grundlaget, patientens historie og undersøgelsen, sammenholdt med erfaring indenfor området. Under undersøgelsen observerer han også patienten, fx. ved af- og påklædning, således som det er gengivet på side 3 i erklæringen.

Det skrives i konklusionen, hvis der er en diskrepans mellem det oplyste og det, som han observerer under undersøgelsen. Ved B var der god overensstemmelse mellem oplysningerne i sagen.

Når han i konklusionen har skrevet, at skrænten var 4 meter høj, så har han også fået denne oplysning fra B. Han har forestillet sig, at det var en skrå bakke, som bilen kørte ned ad, og at bilen stoppede for enden. Oplysningen om, at B var bevidstløs i kort tid, må ligeledes stamme fra B.

Carsten Kock-Jensen forklarede behørigt formånet, at han ikke husker selve undersøgelsen af B. Han fik oplysningerne, som er gengivet under punktet "aktuelle sygehistorie" i erklæringen af 4. august 2008, fra sagsakterne, men ofte er ulykker meget dårlig beskrevet. Han kan se, at han under interview penetrerer anamnesen, idet han spørger ind til, hvad B husker. B huskede lidt af det forudgående hændelsesforløb, men ikke selve ulykken.

Han har særlig interesse i hovedskader. De får sjældent oplysninger om selve uheldet og om den energi, som ulykken udløser, og som påvirker personen.

Han har fået oplyst, at bilen var kørt ned af en skråning og så direkte ned i en grøft. Energien ved ulykken vil derfor passe med bevidstløshed og amnesi. Forevist fotos med bilen på marken oplyser vidnet, at disse fotos ikke helt svarer til hans forudsætning om, at bilens køler var boret ned i grøften. Han havde på baggrund af Bs oplysninger ikke grundlag for at undersøge nærmere, om bilens front var boret ned i grøften.

De foreviste fotos indikerer for ham, at bilen er stoppet brat op efter kørsel ned ad en skrænt med en hældning på 30 - 40 grader. Lægeligt set vil vurderingen og konklusionen ikke være anderledes, selvom B havde medbragt disse fotos til

undersøgelsen, da energien vil være høj nok til, at der kan ske skade, og når det sammenholdes med indikation for undersøgelse med scanner på skadestuen og hukommelsestab.

B har ikke fortalt ham, at bilen rullede rundt, hvilket ville have øget skadesrisikoen betragteligt, fordi der i skadesøjeblikket er så høj energi, at der er indikation for traume. Hvis en bil, der kører 50 km/t brat bringes til 0 km/t, så er der stort set 100 % dødelighed, fordi hjertet rives af hovedkranspulsåren. Denne kraft modvirkes dog af deformitet af bilen, som absorberer en del af energien.

Efter undersøgelsen skrev han et supplerende brev til egen læge, fordi han ved den objektive undersøgelse hæftede sig ved en meget speciel smerteadfærd og smerteoplevelse hos B. B virkede meget forpint og med en bemærkelsesværdig smerteadfærd i den måde, som han præsenterede sin smerte. B havde allerede i undersøgelsesøjeblikket forhold som viste smerte, fx. brynene han og havde lukkede øjne.

I selve undersøgelsessituationen tænkte han, at det ikke var en normal smerteadfærd, men en ekstrem situation i forhold til følgesmerter, og han havde mistanke om funktionel smertelidelse

En funktionel smertelidelse kan være resultatet af det enkelte menneskes forudstående psykiske beredskab. Mennesker, som har den reaktionsform, bør indgå i en meget grundig somatisk udredning, så de kan beroliges, fx. i forhold til frygt for alvorlig sygdom. I Tyskland er der tradition for at tage funktionelle lidelser alvorlige i stedet for at lade dem "cykle" rundt i sundhedssystemet.

For B var ulykken måske det, "som væltede læsset". B havde ikke tegn på posttraumatisk stresssyndrom. Han kunne heller ikke finde noget i anamnesen, som viste en tidligere psykogen påvirkning, men aktuelt var hele hans tilværelse tilsyneladende gået i stå.

Summen af det, som et menneske er udsat for i sit liv, fx. økonomi, familieforhold, sygdom, ophør af sexliv og andet, kan føre til en somatisk sygdom, fx. som her udløst af et traume med smertepåvirkning af nakke og ryg.

Det er umiddelbart underordnet, om det lægges til grund, at bilens køler var boret ned i grøften, eller om forholdene, som er vist på fotos, lægges til grund, da det interessante er, at bilen kom ned med fronten først, og at den ikke er rullet rundt. Det er en fejl i fremstillingen, at det ikke i begyndelsen af rapporten fremgår, at bilen ikke har trillet rundt. Han har ikke i forbindelse med undersøgelsen haft oplysninger om, at bilen skulle være rullet rundt, sådan som det fremgår af skadestuejournalen fra Randers Sygehus.

Oplysningerne i notatet af 14. april 2008 fra Falck ville egentlig ikke ændre indholdet i erklæringen, fordi B oplyste, at de begge anvendte sele. Hvis der havde været anslagsmærker i bilen, ville det kun øge hans observationer i akutfasen i forhold til stillingtagen til evt. undersøgelser på dette stadie, men ikke i forhold til en undersøgelse ca. 1 år efter.

Peter Duel forklarede behørigt formånet, at han har undersøgt A på Ortopædisk Privathospital, hvor A selv har betalt for undersøgelsen. Normalt kommer folk via henvisning fra det offentlige eller via en sundhedsforsikring, og så ville det være skrevet på en anden måde i erklæringen af 31. oktober 2007.

Han husker ikke konkret, hvor oplysningerne om ulykken kom fra, så de må stamme fra A selv. Hvis oplysningerne kom fra en ledsager, ville han normalt have skrevet dette. Han ville også skrive, hvem der deltog i undersøgelsen, og hvilke sagsakter der havde været tilgængelige ved undersøgelsen. Der har således ikke været papirer med fra Randers Sygehus, heller ikke skadestuejournalen, da han i givet fald ville have noteret det.

Undersøgelsen stemmer overens med traumemekanismen, som den var oplyst. Han var særlig opmærksom på en nervepåvirkning, og derfor havde han bestilt en scanningsundersøgelse for at se, om der var en diskosprolaps, som der kunne opereres for. Han kunne på baggrund af scanningen ikke tilbyde kirurgisk behandling.

Han modtog senere oplysninger fra advokat Jesper Ravn om, at der var et andet hændelsesforløb ved ulykken end det hændelsesforløb, som blev oplyst ved undersøgelsen. Da han ikke i øvrigt har mulighed for at efterprøve advokatens fremstilling af hændelsesforløbet, ville han være nødsaget til at indkalde A igen, såfremt han skulle afgive en ny udtalelse. Betegnelsen "korrekt" i sidste afsnit af brevet af 30. april 2008 dækker således over, at han gerne vil høre hændelsesforløbet fra A selv og spørge nærmere ind til det.

Han lavede en ny undersøgelse af A, fordi han modtog et brev fra advokat Poul Rasmussen, hvor han blev bedt om at lave en speciallægeerklæring. Han modtog også beregninger fra programmerne Dan-Crash og MADYMO. Han opfatter rapporten fra Dan-Crash som beregninger over en masse forudsætninger og antagelser, fx. at bilen blev ført med 80 km/t. Han lægger derfor til grund for sin vurdering i erklæringen af 19. september 2011, at der er kørt med en vis hastighed.

Når A siger, at han blundede og pludselig opdagede, at der var sket noget, så opfatter han det som en korrekt gengivelse af forløbet. Han lægger således til grund, at A selv har oplevet dette forløb, eller at han har fået forløbet fortalt. Han har i erklæringen skrevet, at A havde svært ved at koncentrere sig og fik hjælp af moderen, og han har herved taget et forbehold for, at det fortalte er korrekt.

Han sammenholdt As oplysninger med de faktiske oplysninger om skadespåvirkningen fra DanCrash beregningen. Der er i DanCrash-beregningen en forudsætning om, at A blev siddende i bilen hele tiden, hvilket også kan ses i hans erklæring.

Ved den objektive undersøgelse fandt han nogenlunde samme forhold som ved undersøgelsen i 2007. Set i forhold til den nye skadesmekanisme finder han også, at tingene kan hænge sammen. Under undersøgelsen virkede A ikke symptom aggraverende og appellerende, og han opførte sig ganske som forventeligt. Det sprang i øjnene, at A ikke

kunne huske forløbet, fordi det sandsynligvis er indikation for, at han har fået hjernerystelse med hukommelsesproblemer til følge. Oplysningen om, at A ikke husker forløbet, er således en væsentlig oplysning for hans konklusion i erklæringen.

Ved den første undersøgelse den 31. oktober 2007 anbefalede han en MR-scanningen på baggrund af en kombination af sygehistorien og den objektive undersøgelse.

Han husker ikke, om han har haft billedmateriale til brug for erklæringen i 2011. Forevist fotos finder han ikke anledning til at ændre konklusionen i erklæringen af 19. september 2011. Billederne viser, at bilen er kørt af vejen og landet på en mark, men de viser ikke hastighed og andre omstændigheder ved ulykken.

Han havde ved undersøgelsen i september 2011 oplysningerne fra journalen fra Randers Sygehus, herunder oplysningerne i forbindelse med indlæggelsen, men han mener ikke, at han havde oplysninger fra ambulancen eller ambulancelægen. Foreholdt oplysningerne fra ambulancejournalen finder han ikke, at disse oplysninger ville have betydning for hans konklusion, da det ikke af ambulancejournalen fremgår, hvilken kropsdel der har været fremme i instrumentbrættet.

Foreholdt oplysningerne i notatet af 14. april 2008 fra Falck, så taler disse oplysninger for, at A ikke har slået hovedet mod forruden. En hjernerystelse kan også opstå ved en hurtig bevægelse, og det kræver således ikke, at hovedet stødes mod en fast genstand eller lignende. Oplysningen om, at A skulle have haft et knæ på instrumentbrættet ville ikke have betydning for hans vurdering.

Hukommelsestabet tyder på hjernerystelse eller en kronisk smertetilstand. Der er størst risiko for kognitive skader, hvis der har været et hovedtraume, hvilket ikke er tilfældet for A.

Han så ikke i september 2011 indikationer for traumer mod hovedet, men han vurderede blandt andet på grund af de kognitive hukommelsesproblemer, at der havde været en hjernerystelse.

Begrænsninger i rotation med hovedet angives med grader på grundlag af patientens subjektive tilkendegivelse af, hvor langt hovedet kan dreje uden smerte. Angivelsen af 20 grader i alle planer er således konstateret ud fra As tilkendegivelser. Han har tillid til As angivelser, også selvom A i 2007 oplyste om en anden traumemekanisme.

Han har heller ikke ved de oplysninger, som er fremkommet under retsmødet, anledning til at ændre konklusionen i erklæringen af 19. september 2011.

F forklarede, efter at være vejledt om vidnefritagelse i medfør af retsplejelovens § 171, behørigt formånet, at han tog billeder af bilen på uheldsstedet 1 - 2 dage efter uheldet, så vidt han husker om formiddagen.

A havde meget ondt, og D var nødt til at have styr på papirerne, da hun var bogholderen i hjemmet.

Han udfyldte i samråd med D anmeldelsen af arbejdsulykken den 3. oktober 2007. D havde talt med advokat Poul Rasmussen i telefonen. Han var ikke til stede under telefonsamtalen, men D sagde, at hun havde talt med advokaten om sagens forløb. Han har ikke selv haft kontakt med advokat Poul Rasmussen, og han ved ikke, hvad A og D nærmere har talt med Poul Rasmussen om.

Han kan genkende Ds håndskrift på skadesanmeldelsen til ulykkesforsikringen i Alm. Brand. Han har ikke været med til at udfylde denne blanket.

Han har udfyldt skemaet med oplysninger til brug for Arbejdsskadestyrelsen. Han kan genkende sin håndskrift. I svaret til spørgsmål 1 skrev han, at A blev smidt ud af bilen. Han havde denne oplysning fra papirerne fra sygehuset. Han havde ikke talt med A om, hvordan ulykken var foregået, da han svarede på spørgsmålene, fordi det var hans opfattelse, at A ikke kunne huske, hvad der var sket. Han talte med D om skemaet, men han talte ikke med A om udfyldelsen af skemaet. Han har ikke læst svarene op for A. Han ved ikke, hvorfor skemaet ikke er underskrevet.

Han har udfyldt en del af skadeanmeldelsen til Tryg. Han kan se, at A har underskrevet skadeanmeldelsen, da han genkender underskriften. A skrev under, uden at de talte om udfyldelsen af papirerne forinden. Han husker ikke, hvor han havde oplysningerne om black out fra. Det kan være D, som havde denne oplysning. Han sad sammen med D, da de udfyldte skemaet.

Han var med A til undersøgelsen hos Poul Erik Spliid og en gang hos Per Sidenius. Han blev ikke stillet spørgsmål, han har snarere fået besked om, at han skulle tie stille, særligt under undersøgelsen hos Spliid.

Han har flere gange besøgt byggepladsen på Å-byen i Y-by, idet byggepladsen lå tæt på hans hjem. I forsommeren 2007 var der en af dagene en forsikringsmand på pladsen. Han talte ikke med manden, men B og A talte med ham. Han tror at forsikringsmanden var på pladsen ca. 20 minutter, mens han var på pladsen.

Da han tog billeder, stod bilen på alle 4 hjul. Da han svarede på spørgsmålene til Arbejdsskadestyrelsen, tænkte han ikke nærmere over, om det kunne passe, at A var kastet ud af bilen, når bilen stod, som den gjorde, da han tog billederne.

Per Sidenius forklarede behørigt formanet, at de oplysninger, som er gengivet i erklæringen af 14. juli 2008 under afsnittet "Ad ulykkestilfælde", stammer fra A. Han husker ikke med sikkerhed, om der var ledsagere med A til undersøgelsen. Hvis han havde fået oplysninger fra en ledsager, så ville han have noteret, at oplysningen blev givet af ledsageren.

Ved en undersøgelse spørger han, hvordan patienten har pådraget sig skaden, og hvordan skaden er sket. Han er interesseret i, om der er en rimelig sammenhæng i historien, og han har i erklæringen beskrevet det, som han har vurderet

er relevant i forhold til skadens sværhedsgrad og den endelige vurdering. Han går ud fra, at de oplysninger, som han får fra patienten, er korrekte.

Han har ikke i erklæringen af 14. juli 2008 skrevet, hvilket skriftligt materiale han havde til rådighed, men han sammenholder nogen gange patientens oplysninger med de skriftlige oplysninger, hvis han anser det for relevant. Det er ikke altid, at skadestueoptegnelserne er præcise, fordi de optages i en traumesituation.

A understregede under undersøgelsen, at han ikke kunne huske hændelsesforløbet, og at det var oplysninger, som han havde fået på anden hånd. Oplysningerne fra patienten bruges til at se, om der har været et relevant traume i forhold til de symptomer, som patienten beskriver.

Efter baggrundshistorien gengives der i erklæringen primært det, som patienten oplyser om status og udvikling i sygdomsbilledet.

Ved den objektive undersøgelse foretages der blandt andet en generel neurologisk undersøgelse, og der søges efter objektive fund i forhold til klager, fx. objektive tegn som brud eller muskelspændinger. Der er ikke altid klar sammenhæng mellem objektive fund og beskrevne symptomer.

Hvis der er ting, som undrer ham, eller som ikke er oplagte, vil han undersøge det nærmere. Her havde han fået oplyst, at det var andenhånds oplysninger, og han ville derfor ikke gå nærmere ind i en undersøgelse heraf, selvom der ikke var en klar sikker sammenhæng mellem oplysningerne, de objektive fund og de beskrevne symptomer. Hvis der var en diskrepans så ville han dog i sit ordvalg give udtryk for dette, fx. ved anvendelse af ord som "usikker" eller lignende forbehold. Han har ikke taget sådanne forbehold i erklæringen af 14. juli 2008.

Han opfattede de klager, som han har gengivet under afsnittet "Resumé", som en del af følgerne af sygdomsforløbet og en del af sygdomsforløbet. Ofte ses en blanding af fysiske skader og psykiske reaktioner som depression og psykiske smertetilstande, fx. på grund af konsekvenser af ulykke, herunder arbejdsmæssige konsekvenser

Ved brevet af 30. marts 2009 meddelte han, at han ikke ville påtage sig at lave en ny speciallægeundersøgelse, da han fandt det mest hensigtsmæssigt, at en anden læge foretog den nye undersøgelse. Hvis der - begrundet eller ubegrundet - er sået mistillid om de oplysninger, som patienten har givet, så kan det have betydning for tillidsforholdet mellem ham og patienten, set fra begges sider.

Han har muligvis haft ambulancejournalen fra ambulancelægen ved undersøgelsen til brug for erklæringen af 14. juli 2008. Generelt vil han have et forbehold for sådanne oplysninger, og indholdet i ambulancejournalen ville næppe ændre hans vurdering.

Foreholdt oplysningerne i notatet af 14. april 2008 fra Falck oplyste vidnet, at der er et anderledes skadeforløb, hvis bilen ikke rullede rundt, som det blev oplyst ham ved undersøgelsen. Det ville ikke nødvendigvis medføre, at han

ville have skrevet erklæringen af 14. juli 2008 anderledes. Eksempelvis kunne A godt være faldet ud af bilen og efterfølgende sat sig ind i bilen igen.

Ud fra de foreviste fotos kan det konstateres, at bilen kørte ned ad en skrænt. Han vurderer, at hvis han havde haft disse fotos ved undersøgelsen, så ville han have spurgt nærmere ind til, hvorledes A kunne falde ud af bilen. Han ville nok ikke have lagt så meget vægt på det, hvis der var en plausibel forklaring.

Han har i resuméet lagt til grund, at skadesmekanismen var, da A faldt ud af bilen. Der må dog nødvendigvis også være sket noget inde i bilen, inden A faldt ud, og skader i nakke og ryg kan opstå på mange måder, fx. ved vrid og slag. Når der er sket noget voldsommere, så kan det give vedvarende rygproblemer. Han har i erklæringen lagt til grund, at det relevante traume er foregået i det tidsrum, hvor A har amnesi.

Hvis der er en bestående tvivl mellem ham og A om, hvorfor der er givet forkerte oplysninger, er det ikke et godt udgangspunkt for en lægelig undersøgelse.

Han har ikke i erklæringen nærmere redegjort for, hvilket materiale han havde fået tilsendt. Han ville ikke nødvendigvis selv indhente materiale, medmindre der var særlig grundlag for dette, fx. ved uoverensstemmelser mellem fortælling og objektive fund. Han mener, at han kun har oplysningen om, at bilen trillede rundt, fra A og ikke fra en skadestuejournal. Han ser det ikke som sin opgave at undersøge omstændighederne ved ulykkesmekanismen nærmere, men kun at lave en statusrapport. Traumen er kun vigtig som årsag til symptomer og som grundlag for en plausibel skadesårsag. Der kan dog af traumens karakter og voldsomhed være en klar sammenhæng mellem omfanget af skaderne og smerterne. Længden af As indlæggelse viser også, at der er sket noget mere voldsomt ved ulykken. Konklusionen i erklæringen af 14. juli 2008 er således ikke båret af skadesmekanismen.

C forklarede, efter at være vejledt om vidnefritagelse i medfør af retsplejelovens § 171, behørigt formanet, at hun blev ringet op fredag eftermiddag af en sygeplejerske fra Bs telefon. Hun fik at vide, at B var kørt galt, og B havde sagt, at hun skulle få børnene hentet og komme ind til ham på sygehuset. Sygeplejersken ville i øvrigt ikke fortælle noget. I 2007 havde de 4 børn, og B skulle have hentet børnene denne dag.

Hun var på sygehuset omkring kl. 15.30. En sygeplejerske guidede hende ind til B, som var tilkoblet en masse apparater og spinet. B var meget berørt over, at hun kom. B sagde, at han havde ondt i nakke, hoved, lænd og ryg. B havde også rigtig ondt i venstre skulder, hvor sikkerhedsselen havde siddet. De talte ikke om, hvad der var sket, udover at han var kørt galt. Det var hendes indtryk, at han igen havde fået et black out. B kom lidt ind på det og brugte også ordene black out.

B blev kørt på stue senere, og A lå på intensiv afdeling. Hun mødte D, As kæreste, på sygehuset, nok efter et par timer. Hun talte med D, blandt andet om at deres mænd var kommet galt af sted, og de fortalte begge, hvordan deres mænd havde det. Hun husker ikke specifikt, at de talte om, hvordan ulykken var sket.

Der herskede dog ingen tvivl om, at B havde kørt bilen, og A var passager. Hun kan sagtens have nævnt for D, at B kunne have fået et black out.

Hun mener, at de også talte om, at bilen var kørt i grøften, men ikke hvordan det var sket. Hun gik ud fra, at D havde sine oplysninger fra A, men hun ved ikke, hvor meget D havde talt med A på dette tidspunkt. Hun og D talte sammen i 5 - 10 minutter. Hun gik herefter ned til B. Hun ville være sikker på, at der var styr på Bs situation, inden hun tog derfra.

Hun kørte fra sygehuset med sin lillebror, som var med på sygehuset men havde holdt sig i baggrunden. Hun har ikke selv kørekort. Det var mørkt, da de forlod sygehuset.

Hun var berørt, særlig over at B blev så berørt over at se hende. De kørte forbi ulykkesstedet. Hun så bilen og gik rundt om den. Hun husker ikke, om der var politibånd om bilen. De lyste med deres mobiltelefoner, og hun så gennem vinduerne, at tingene bag i lå hulter til bulter, blandt andet bemærkede hun en jernstang.

Hun var hos B hver dag, indtil han blev udskrevet fra sygehuset. Hun talte ganske kort med D, hvis de stødte på hinanden på sygehusgangene. Hun mødtes ikke med D uden for sygehuset. Hun erindrer ikke, at hun i perioden talte i telefon med D. Hun husker heller ikke, at hun efterfølgende mødtes med D eller talte i telefon med hende.

Hun var med B til undersøgelsen hos Leif Christensen. Det var vigtigt for B, at hun var til stede under undersøgelsen, men B besvarede selv spørgsmålene om symptomer og smerter. Som hun husker det, var der både briks og skrivebord i lokalet. Hun sad for enden af skrivebordet. Hun husker ikke, at hun blev stillet spørgsmål, men hun sagde, at hun ikke kunne forstå, at B havde det så dårligt og ikke fik det bedre.

De har aldrig - heller ikke på ulykkesdagen - talt om, at bilen var trillet rundt. B havde tidligere haft et blackout på sygehuset i forbindelse med en fødsel. Hun bad B smide hendes tyggegummi ud og lagde det i Bs hånd. B smed det i skraldespanden, og da han vendte sig, faldt han om. Han var væk i et kort øjeblik. Der var en sygeplejerske til stede i lokalet.

A gav tilladelse til, at advokat Poul Rasmussen afgav forklaring om det, som er kommet til hans kundskab i forbindelse med hvervet som advokat, jf. retsplejelovens § 170, stk. 1.

Poul Rasmussen forklarede behørigt formanet, at han har været advokat for A. Han blev kontaktet den 27. september 2007, hvor han fik en opringning fra As mor, som han ikke kendte i forvejen. Moderen fortalte, at A var kommet til skade og havde brug for hjælp. Moderen havde en veninde, som han for 8 - 10 år siden havde behandlet en sag for. Moderen kunne ikke fortælle yderligere om sagen.

Der blev aftalt et møde, som fandt sted den 8. oktober 2007 med A og D. Han havde den 1. oktober 2007 skrevet til Østjyllands Politi for at få politirapport-

terne fra ulykken. Den 3. oktober 2007 fik han brev fra Østjyllands Politi med meddelelse om, at politiet ikke havde optaget rapport. Samme dag talte han med D i telefonen. Han husker ikke nærmere, hvad de drøftede, bortset fra at politiet ikke havde noget materiale.

Han bad D om materiale, blandt andet lægemateriale og andet materiale, som kunne være interessant i sagen. Han husker ikke, om mødet den 8. oktober blev aftalt under denne samtale eller ved samtalen med moderen.

Under samtalen med D spurgte han første gang, hvad der var sket. D sagde, at hverken hun eller A vidste, hvad der var sket. Da han vidste, at de ikke kunne få oplysninger om hændelsen fra politiet, så spurgte han, om vidner eller B havde viden om hændelsen, eller om der var andet materiale. Han fik at vide, at der kun var epikrisen fra Randers Centralsygehus. D læste i telefonen op, hvad der stod i epikrisen, og han sagde, at i mangel af bedre oplysninger, så var det nok det, som var sket. Han sagde, at de skulle vente med at gennemgå det, indtil mødet på kontoret, hvor A muligvis huskede mere. Han gav derfor ikke yderligere oplysninger om, hvad der skulle ske i sagen eller drøftede sagen yderligere.

A kom sammen med D til mødet den 8. oktober 2007. Han mener ikke, at As mor deltog i mødet. Hans førstehåndsindtryk af A var, at han var meget diffus, at han havde det skidt, og at han havde svære tanker i forhold til sagen.

Han opfattede det som om, at D havde engageret ham. A virkede alt for forvirret til på så tidligt et tidspunkt at sidde overfor en advokat. D virkede belastet af situationen, og hun græd under mødet.

Han fik indtryk af, at det drejede sig om en arbejdsskadesag, en differencesag, og eventuelt også en ulykkesforsikrings sag og en sag om tabt arbejdsfortjeneste. Han anså det som en differencesag, fordi A var forsædepassager i bilen.

På mødet var A ude af stand til at vurdere noget som helst eller tage vare på noget som helst, blandt andet vidste han ikke, hvilke forsikringer han havde. Han fik oplyst, at A og B nok et par måneder forinden havde holdt et møde med assurandør Jens Daugaard fra Alm. Brand med det formål at få styr på forsikringerne og tegne forsikringer for virksomheden og dem selv. Han gav A besked på at rette henvendelse til Jens Daugaard, fordi Jens Daugaard burde vide noget om forsikringerne. Han fik efterfølgende tilsendt yderligere materiale om forsikringer til kontoret.

På mødet spurgte han ind til uheldet. Han fik forklaringer, som han hverken kunne finde hoved eller hale i, nærmest ingen forklaring, fordi A ikke kunne huske noget. A mente, at han havde været bevidstløs eller havde fået et black out, i hvert tilfælde kunne han ikke huske noget fra ulykken, bortset fra at han uden sele havde siddet som passager i bilen, og pludselig kørte bilen ud over skrænt, måske fordi B fik black out, hvad han nok havde fået før. D lyttede til As fortælling.

Han bad om at få papirerne fra sygehuset. Efter at have læst papirerne kom han til den konklusion, at beskrivelsen af hændelsesforløbet i sygehusjournalen var

det bedste i mangel af andre og bedre oplysninger. Det var et offentligt dokument, som de kunne holde sig til, og han ved af erfaring, at det ofte kan give problemer, såfremt man fraviger oplysningerne i de offentlige dokumenter. Han anbefalede derfor, at de hele vejen skulle holde sig til oplysningerne i dette dokument.

Han er ikke sikker på, at han eksplicit sagde, at de skulle skrive, at A ikke kunne huske forløbet, og at oplysningerne stammede fra skadestuejournalen, men det lå implicit i rådgivningen.

Efterfølgende fik han opfattelsen af, at det var D og ikke A som udfyldte papirerne, fordi A ikke var i stand til at overskue papirerne.

Advokat Jesper Ravn og Alm. Brand havde ved et stort detektivarbejde fundet oplysninger, som overbeviste ham om, at ulykken ikke var sket som beskrevet i skadestuejournalen. Han havde, kort forinden han skrev brevet til Jesper Ravn den 24. september 2008, set billederne i sagen, og disse billeder tilsagde også, at oplysningerne om, at bilen var trillet rundt, ikke var korrekte. Det var endvidere kommet frem, at A var i bilen, da Falck-folkene kom frem til uheldsstedet. Han kan dog ikke udelukke, at A blev kastet ud og senere selv kom tilbage i bilen.

Han mener dog ikke, det betyder den store forskel, når A ikke havde sele på, da bilen kørte med ca. 70 km/t ned ad en skrænt. Han har oplysningen om bilens fart fra sagens papirer, og muligvis fra Jesper Ravn.

Han antager derfor i brevet af 24. september 2008, at A kunne få skaderne ved at blive kastet rundt i bilen under kørslen ned ad skrænten. Det er hans vurdering, som han giver udtryk for i brevet, ikke faktuelle oplysninger.

A havde oplyst, at han ikke vidste, om han blev kastet ud af bilen, og A var derfor i tvivl om rigtigheden af skadestuejournalen. Han sagde til A, at når han ikke kendte det faktiske forløb, så skulle han ikke fragå oplysningerne i det offentlige dokument, som skadestuejournalen er. Han fragår derfor i dag formuleringen: "han oplyste samtidig også, at han ikke var blevet kastet ud af bilen", sådan som han har skrevet nederst på side 5 i brevet af 24. september 2008, som jo netop er det stik modsatte.

Når han i brevet af 20. januar 2011 til Ankestyrelsen skrev, at A "var i tvivl, om angivelsen i notat af 21. september 2007 var fuldt dækkende for hændelsesforløbet", så skal det forstås som, at han på mødet efter uheldet slet ikke fik en fornemmelse af, hvad der var sket ud fra de oplysninger, som han fik fra A. Han kan stå inde for indholdet i brevet af 20. januar 2011 - også i dag.

Han bad samtidig ved brev af 20. januar 2011 Randers Sygehus om yderligere oplysninger omkring skadestuejournalen, fordi han ikke kunne bruge As forklaring om hændelsesforløbet til noget. Han havde ikke tidligere fundet anledning til at indhente oplysninger fra sygehuset, hvorimod det er standardprocedure at indhente politirapporter. Han overvejede ikke at kontakte sygehusets efter Jesper Ravns henvendelse i 2008. Han efterprøvede således ikke den offentlige myndigheds oplysninger før i januar 2011. Han ved ikke,

hvorfra sygehusets oplysninger stammer, og sygehusets besvarelse giver ikke et klart svar på dette. Han har tidligere anmodet Arbejdsskadestyrelsen om at iværksætte inderretligt forhør, hvilket blev afslået.

Han har haft flere møder med A, men han husker ikke datoerne for møderne. Mange af møderne handlede om den chikane, som A følte sig udsat for fra Alm. Brand. Som han husker det, blev der kun afholdt et møde i 2007. Han kan af timesagsregnskabet se, at der var telefonsamtaler med D den 12. og 22. oktober og 16. november 2007, men han husker ikke, hvad samtalerne drejede sig om. Der kan muligvis mangle registreringer om kontakt med A og D i hans tidsregistrering, blandt andet fordi hans faste sekretær var sygemeldt i denne periode. Dengang skete tidsregistreringen på papir, og efterfølgende blev det ført ind i edb-systemet. Den første samtale med D kan derfor godt være sket den 2. oktober 2007, men først registreret den 3. oktober 2007. Mødet er afholdt den 8. oktober 2007, men faktisk registreret i sagssystemet den 9. oktober 2007. Den første tidsregistrering er den 3. oktober 2007.

Han anmodede om en DanCrash- og MADYMO-beregning, fordi han ikke kunne forstå, at Arbejdsskadestyrelsen og Alm. Brand ikke kunne se, at A havde pådraget sig skade ved ulykken, og han ønskede derfor en biologisk simulation af hændelsesforløbet. Han bad DanCrash om at bruge samme parametre, som Alm. Brand anvendte som forudsætninger i crash-testen, gengivet som de 5 forudsætninger på side 1 i den supplerende udtalelse. Per Bo Hansen spurgte desuden til vinklen på nedkørslen. Det var en nyskabelse, at det kunne illustreres, hvordan personer i en bil påvirkes under en ulykke.

Han havde ved MADYMO testen den 4. oktober 2010 set billederne, som han fik fra Jesper Ravn i september 2008, fotos fra SMC, og billederne som indgik i den første DanCrash test af 6. maj 2008.

Han talte ikke med A eller D om indholdet i brevene, inden de blev sendt, og brevene blev heller ikke sendt i udkast. Han har efterfølgende sendt kopi af brevene til dem.

Efter det første møde kontaktede han Jens Daugaard. Den indledende kontakt til Jens Daugaard skete telefonisk, og Jens Daugaard svarede på mail. Han mener ikke, at Jens Daugaard kontaktede ham af egen drift. Han husker ikke, om A havde været i kontakt med Jens Daugaard inden mødet den 8. oktober 2007. Det var vanskeligt at få Jens Daugaard til at undersøge forløbet med forsikringerne, men han modtog en mail af 10. oktober 2007 med oplysninger om forsikringer. Han spurgte løbende ind til de enkelte forsikringer, og der var noget forvirring om dette, blandt andet fordi A og D ikke vidste, hvilke forsikringer de havde.

Der var en arbejdsskadeforsikring, en autoforsikring på bilen, en ulykkesforsikring samt en arbejdsgiveradministreret pensionsordning med Alm. Brand. Der var også 3 ulykkesforsikringer: henholdsvis ved Tryg, Rasmussen Assurance samt i If. Der var problemer med udbetaling ved alle forsikringer.

I den første samtale med D gav han råd, som stemmer overens med det, som han har beskrevet om rådgivningen i brevet af 20. januar 2011. I brevet næves

kun det fysiske møde og ikke de telefonsamtaler, som fandt sted i tiden forinden. Han havde således allerede, da anmeldelsen om arbejdsskaden blev indgivet den 3. oktober 2007, telefonisk givet D det råd, at de skulle holde sig til det offentlige dokument, og indholdet i Ankestyrelsens brev af 2. februar 2011 er således ikke fuldt dækkende for forløbet.

Under telefonsamtalen med D sagde han, at de skulle afvente mødet, før der blev foretaget yderligere. Han husker ikke, om D på mødet den 8. oktober 2007 fortalte, at hun havde anmeldt hændelsen som en arbejdsulykke. Han mener ikke, at han fik en kopi af anmeldelsen. Foreholdt at anmeldelsen er udskrevet den 5. oktober 2007, husker han ikke, om A og D medbragte anmeldelsen til mødet.

I denne sag kunne de ikke finde ud af forsikringspolicerne, så derfor har de ikke - i modsætning til andre sager - foretaget anmeldelserne til forsikringselskaberne. D var således af egen drift gået i gang med at anmelde. Han orienterede ikke D om den normale procedure, fordi mødet var så forvirrende, og fordi de manglede oplysninger. Han sagde dog, at de gerne vil hjælpe dem med det hele. Han er ikke sikker på, at han så alle anmeldelser, inden at de blev indgivet, blandt andet fordi der var meget tvivl om, hvilke forsikringer der var tegnet, og hvor de var tegnet.

Han husker ikke, at A eller D på mødet den 8. oktober 2007 nævnte, at Jens Daugaard forinden havde sagt, at der var problemer med forsikringerne. Når han i brevet af 24. september 2008 på side 2, nederst, skriver omkring advokatrepræsentation, så dækker det over, at han fandt det mærkværdigt, at de ikke kunne få klarhed over, hvilke forsikringer, der var tegnet. Det kan ikke afvises, at sætningen dækker over andet end selve skadesbehandlingen, fx, kontakten til Jens Daugaard.

...”

Arbejdsskadestyrelsen fastholdt den 29. april 2013 afgørelsen vedrørende B, hvorefter ulykken ikke kunne anerkendes som en arbejdsskade.

Afgørelsen blev påklaget, og Ankestyrelsen traf uden medvirken af lægekonsulent den 23. august 2013 følgende afgørelse:

”Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse om anerkendelse af en skade, som du var udsat for den 21. september 2007.

Resultatet er

- hændelsen, hvor du kørte af vejen i din varebil er ikke omfattet af lov om arbejdsskadesikring

Det betyder, at du ikke har ret til erstatning eller andre ydelser efter arbejdsskadeloven...

Vi finder det ikke dokumenteret, at der er sket en skade, der er en følge af arbejdet eller de forhold hvorunder det er foregået. Hændelsen er derfor ikke omfattet af lov om arbejdsskadesikring.

Det er den sikrede der har bevisbyrden for, at en hændelse er omfattet af lov om arbejdsskadesikring.

Vi har lagt til grund, at du den 21. september 2007 kørte af vejen i din varebil.

Vi har lagt vægt på, at hændelsen skete 21. september 2007.

Der har været forskellige forklaringer på hvorledes hændelsen foregik. Herunder har det været fremme, at din kollega, som var passager i bilen, angiveligt havde oplyst, at bilen var væltet rundt på vej ned ad skrænten.

Vi har lagt vægt på, at du ved din advokats brev af 20. maj 2006 oplyste, at du alene kan huske, at du kørte af vejen, hvor vejen slog et sving/svej. Bilen kørte ud over en skrænt i højre side af vejen, hvorefter bilen landede cirka 3-4 meter nede på en mark/i en grøft. Du har efterfølgende efterrationaliseret, at du må være besvimet og derfor kørt af vejen.

Vi har lagt vægt på, at det af speciallægeerklæringen fra Leif Christensen af 18. juli 2008 fremgår det, at bilen kørte ud over vejkanten og ned ad en ca. 4 meter høj skrænt. Af erklæringen fra Carsten Kock-Jensen af 4. august 2008 fremgår, at bilen kørte ud over en fire meter høj dæmning og landede i grøften med køleren boret ned i grøften.

Vi er opmærksomme på, at du ved det indenretlige forhør afholdt den 10. januar 2013 har oplyst, at du fik et black out og derfor ikke kan huske hvad der skete.

Vi har imidlertid lagt vægt på, at Claus Jensen, der er mekaniker og hentede bilen efter uheldet, ved indenretligt forhør har oplyst, at bilen var kørt ned ad en skrænt over en strækning på 4-5 meter og at bilen stod på hjul.

Vi har lagt vægt på, at der blev udarbejdet en DanCrash test dateret 6. maj 2008. Denne test blev udført bl.a. med den forudsætning, at bilen kørte af vejen, men ikke direkte udover en skrænt, men mere parallelt med vejen. Skrænten var ca. 2,1 meter høj og bilen fortsatte 4-5 meter, til den stod for nede ad skrænten.

Vi har lagt vægt på, at Leif Christensen har forklaret, at han har fået de oplysninger, som er gengivet i erklæringen under beskrivelsen af ulykken, af dig, og de skriftlige dokumenter, som fremgår af erklæringens side 1.

Vi har ligeledes lagt vægt på, at Carsten Kock-Jensen har oplyst, at han fik oplysningerne, som er gengivet under punktet "aktuelle sygehistorie" fra sagsakterne, men ofte er ulykker meget dårligt beskrevet. Han oplyser, at han har fået oplyst, at bilen var kørt af en skråning og så direkte ned i en grøft. Forevist fotos med bilen på marken oplyser han, at disse fotos ikke helt svarer til hans forudsætning om at bilens køler var boret ned i grøften.

Vi har ligeledes lagt vægt på, at redder Jan Therkelsen har forklaret, at det på stedet så ud som om, at bilen bare var kørt ned langs skrænten. Der var 2 spor hele vejen ned langs skrænten, så bilen havde ikke fløjet ned af skrænten og bilen var ikke væltet.

Redder Finn Seiling har forklaret, at der ikke var nævneværdige synlige skader på bilen, heller ikke indvendig i bilen. Han har også forklaret, at bilen stod parallelt med hovedvejen.

Vi har lagt vægt på, at redder Martin Oettel har forklaret, at han vurderede, at der ikke var sket skade på bilen. Der var intet på uheldsstedet, der indikerede, at der skulle være en højhastighedsulykke, ingen særlige yder skader på bilen, ingen mærker efter slag mod ruden, ingen fedtmærker fra huden på ruden eller interiøret, eller øvrige trykmærker i kabinen, f.eks. fra et knæ.

Henrik Gregersen har forklaret, at forruden ikke var smadret, at der ikke var synlige skader, anslag, blod eller andet i førerkabinen.

Vi har ligeledes lagt vægt på, at Michael Bech har oplyst, at A ikke var påført sele, da han kom til stedet.

Vi har lagt vægt på, at A har oplyst, at han ikke erindrer om han havde sele på og at han kørte med knæene mod instrumentbrættet.

Vi har lagt vægt på, at det af DanCrash testen af 6. maj 2008 supplerende udtalelse fremgår, at MADYMO programmet viser, at hændelsen i form af den beskrevne frakørsel af vejen med en hastighed på 80 km/timen ville medføre, at en passager uden sele blev kastet rundt i bilen.

Vi har lagt vægt på, at flere af redderne har oplyst, at man kigger på bilen for at se, om den har skader, som kan have indflydelse på eventuelle skader på personen.

Vi har ligeledes lagt vægt på, at ifølge brev fra Advokaterne Erritszø af 1. september 2008 er det oplyst, at du den 17. august 2007 tegnede en ulykkesforsikring hos Alm. Brand med en sum på 2 mio. kr. og 28. august 2007 tegnede en ulykkesforsikring hos Codan med ikrafttrædelse den 1. september 2007. Her var forsikringssummen 3 mio. kr., med dobbelt erstatningsklausul, altså 6 mio. kr.

Vi er opmærksomme på, at din advokat ved brev af 16. oktober 2008 har pointeret, at dobbeltdækningen alene kommer til udbetaling ved tilfælde af, at det varige mén udgør 30 procent eller mere. Din advokat noterede videre, at du gennem flere år havde haft en fritidsulykkesforsikring i Alm. Brand, men at du, da du startede selvstændig virksomhed, fik behov for at tegne yderligere forsikringer. Af økonomiske årsager begrænsede du dog disse forsikringer til de to ulykkesforsikringer og ikke tillige sundhedsforsikringer, erhvervsudygtighedsforsikringer mv.

Vi har ligeledes lagt vægt på, at advokatfirmaet Erritzø har oplyst, at din kollega og passager havde tegnet 4 ulykkesforsikringer med en samlet forsik-

ringssum på 9 mio. kr. Forsikringerne var alle tegnet, eller forhøjet, i august 2007.

Vi har lagt vægt på, at hændelsen indtrådte kun cirka 2 måneder efter den usædvanlig omfattende forsikringstegning.

Vi er opmærksomme på, at du har oplyst, at du allerede i oktober 2006 var udsat for black out og det dermed ikke var første gang, dette angiveligt skulle være sket.

Vi betvivler ikke, at du var udsat for black out i oktober 2006, men finder det ikke dokumenteret, at du var udsat for black out forud for hændelsen 21. september 2007.

Vi har lagt vægt på, at flere af redderne, der kom til stedet for at hjælpe jer efter hændelsen positivt bekræfter, at der ikke var større skader på bilen hverken indeni eller udenpå.

Vi er også opmærksomme på, at Per Bo Hansen, der udarbejdede Crashtestene har oplyst, at det ved beregningerne blev lagt til grund, at bilen kørte 80 km/timen og, at hvis bilens slutposition skal være som vist på fotos, så er det scenariet gengivet på side 4 i rapporten af 6. maj 2008, som er mest sandsynligt.

Vi vurderer imidlertid, at dette ikke er tilstrækkeligt bevis for, at bilen faktisk har kørt 80 km/timen.

Vi har lagt vægt på, at redderen har forklaret, at der ikke var synlige skader på bilen, hverken udvendigt eller indvendigt, og at der ikke var indikation af højhastighedsulykke.

Vi finder således samlet set, at du ikke har dokumenteret, at hændelsen den 21. september 2007 var omfattet af lov om arbejdsskadesikring, fordi vi vurderer, at hændelsen ikke var forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregik under.

Vi bemærker, at vi ikke har forholdt os til årsagssammenhængen mellem hændelsen og eventuelle efterfølgende gener eller ændringer i de erhvervsmæssige forhold, idet vi har vurderet, at hændelsen ikke er omfattet af lov om arbejdsskadesikring.

...”

Forklaringer for landsretten

Jens Daugaard har forklaret, at han indtil for 3 år siden arbejdede som erhvervsassurandør for Alm. Brand Forsikring A/S. Han solgte også private forsikringer. Han havde tegnet forskellige typer forsikringer for sagsøgernes selskab, herunder bil-, arbejdsskade-, entreprise- og personforsikringer. Den 17. august 2007 var begge sagsøgerne på hans hjemmekontor for at underskrive personforsikringer i form af erhvervsulykkesforsikringer. Forinden havde han talt

med dem begge for nærmere at afklare deres individuelle dækningsmæssige behov. Den ene samtale foregik på en byggeplads. Det var nok ham, der foreslog at se på sagsøgernes personforsikringer. Samtalerne foregik kort tid inden underskriften. B var privatkunde i forvejen, men vidnet havde ikke solgt nogen forsikringer til ham privat. Han anbefaler sine kunder at gøre brug af den skattemæssige fordel, der er forbundet med at lade selskabet betale forsikringspræmien. Han mener, at han anbefalede A en dækningssum på 2 mio. kr., hvilket ikke er en usædvanlig sum. Sagsøgerne tegnede vist samme forsikringer. Havde de haft ønske om højere summer, kunne de have fået det. Der var intet usædvanligt ved deres forsikringstegning. Han fik ikke indtryk af, at sagsøgerne havde ønske om yderligere forsikringsdækning. Han husker ikke at være blevet kontaktet af sagsøgerne eller deres familier efter forsikringstegningen den 17. august 2007.

Procedure

Til støtte for påstanden om hjemvisning har A, gjort gældende, at uheldet er en arbejdsulykke, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring.

Han har nærmere anført, at ulykken er sket i arbejdstiden i forbindelse med, at B fik et ildebeholdende, mens han førte bilen. Bilen er kørt af vejen, nedad en skrænt og ud på en mark. Han er blevet kastet rundt i bilen og har slået sit hoved. Både han og B har alvorlige helbredsmæssige gener efter uheldet.

Hverken han eller B har i tidsrummet fra uheldet skete og til den 3. oktober 2007 oplyst, at bilen væltede rundt, og at han blev kastet ud af den. D har udfyldt anmeldelsen af uheldet som en arbejdsulykke for ham. Hun har fulgt advokat Poul Rasmussens råd om at gengive oplysningerne fra lægejournalen fra Regionshospitalet Randers, fordi han ikke selv kunne huske forløbet. Oplysningen kan formentlig tilskrives en misforståelse i kommunikationen mellem ambulancepersonalet og hospitalet. Han har været i god tro ved indgivelsen af anmeldelsen om arbejdsskade, og der er tale om undskyldelige omstændigheder.

DanCrash testen, der viser, at bilen ikke væltede rundt, og at han ikke blev kastet ud af den, er en præcisering af faktum. Han har naturligvis tilsluttet sig testens resultat, da han ikke har nogen erindring om ulykken. Der er ikke tale om, at han har ændret forklaring.

Det bestrides ikke, at han bærer bevisbyrden, men Ankestyrelsen undlader at forholde sig til, hvor oplysningerne om, at bilen skulle være væltet rundt, og at han skulle være kastet ud af bilen, stammer fra.

Uanset hvilket hændelsesforløb, der lægges til grund, har ulykken været egnet til at påføre ham de skader, der er lægelig dokumentation for. Ankestyrelsen har anerkendt, at en mindre ændring i hastigheden er tilstrækkelig til at udløse et piskesmæld. Dette er i tråd med Retslægerådets generelle udtalelser om, at der ikke er videnskabelig evidens for fastsættelse af en nedre grænseværdi for hastighedsændringer, der kan give piskesmældsskader.

Han opfylder alle betingelserne, der fremgår af bemærkningerne til § 5 og 6 i lov om arbejdsskadesikring, for at anerkende ulykken som en arbejdsskade.

Ankestyrelsens synspunkt om forsikringsvindel anført i afgørelsen over for B, er også tillagt vægt i denne sag, idet Ankestyrelsen har nægtet genoptagelse. Jens Daugaard har forklaret, at der intet usædvanligt var ved forsikringsforløbet, som var udløst af et eksisterende forsikringsforhold. Ankestyrelsen kan alene inddrage forsikringsmæssige synspunkter i afgørelsen, såfremt disse er dokumenterede. Da det ikke er tilfældet, har Ankestyrelsen inddraget uvedkommende hensyn.

Til støtte for påstanden om hjemvisning har B tilsluttet sig de synspunkter, som As har anført. Supplerende har han anført, at Ankestyrelsen i afgørelsen af 23. august 2013 har anerkendt, at han kørte af vejen. Dette er det afgørende moment i vurderingen af, om han har været udsat for en relevant hændelse. Det er ubestridt, at han var på arbejde, da uheldet skete. Da Ankestyrelsen har ikke dokumenteret eller sandsynliggjort, at der er tale om forsikringsvindel, bør sagen hjemvises.

Ankestyrelsen er enig med ham i det faktiske hændelsesforløb. Det må derfor være momenterne i As sag, der er bærende for afgørelsen af begge sagerne. Det retmæssige heri bestrides. D har blot fulgt det råd, hun fik af advokat Poul Rasmussen forud for anmeldelsen af uheldet som en arbejdsskade.

Det bør ikke komme ham til skade, at han har forhøjet en eksisterende forsikring og nytegnat en anden til en samlet sum på 5 mio. kr. Ankestyrelsen har ukritisk lagt Alm. Brands urigtige

oplysninger om en samlet forsikringssum på 9 mio. kr. til grund. Ankestyrelsen undlader at forholde sig til store dele af sagens oplysninger og udvælger tilsyneladende tilfældigt, hvilke dele af faktum der skal tillægges bevisværdi.

Til støtte for påstanden om frifindelse har Ankestyrelsen, gjort gældende, at der ikke foreligger en arbejdsskade. Det er i den forbindelse nærmere anført, at bevisbyrden for, om der har været en relevant hændelse, der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under, påhviler sagsøgerne.

Det fremlagte billedmateriale tyder ikke på, at der er sket en relevant hændelse, og oplysningerne i øvrigt tyder heller ikke på en ulykke.

Der er væsentlige fællespunkter i sagerne; sagsøgerne befandt sig i samme bil, de kan ikke huske episoden, og de fremtrådte begge vågne og klare, da ambulancepersonalet kom til stedet. Oplysningerne i sagerne og sagsøgernes forklaringer har derfor gensidig betydning for sagerne på grund af deres naturlige sammenhæng, herunder også As skiftende forklaringer om hændelsesforløbet.

Advokat Poul Rasmussen har under forklaringen for Retten i Horsens fragået oplysningen i sit brev af 24. september 2008 om, at A under deres første møde havde oplyst, at han ikke blev kastet ud af bilen. Advokatens forklaring indikerer ikke, at han skulle have rådgivet om at gengive oplysningerne om hændelsesforløbet fra journalen på Regionshospitalet Randers på et tidspunkt forud for anmeldelsen af 3. oktober 2007. Ved anmeldelsen har A under alle omstændigheder uden forbehold gjort oplysningerne til sine egne.

Ankestyrelsen må kunne stole på de oplysninger, der gives i en anmeldelse og anvendes i sagen i øvrigt. Det undergraver troværdigheden for sagens beviser som helhed, når oplysningerne efterfølgende viser sig at være urigtige, og når der afgives skiftende og usammenhængende forklaringer om årsagen.

DanCrash testen viste, at bilen ikke væltede rundt, og at A ikke blev kastet ud af den. Det er oplagt, at de lægefaglige konklusioner ikke kan fastholdes, hvis faktum ikke er som forudsat.

Ankestyrelsen har i forbindelse med sagsbehandlingen foretaget en afvejning af bevisernes

værdi.

Alm. Brand Forsikring A/S har tilsluttet sig Ankestyrelsens synspunkter og yderligere anført, at hverken sagens bilag eller de forklaringer, der er afgivet af ambulancepersonalet, understøtter, at oplysningen om, at bilen væltede rundt, og A blev kastet ud af den, er kommet fra andre end sagsøgerne selv.

Sagsøgerne scorede begge højt på bevidsthedstesten Glasgow Coma Scale, da ambulancepersonalet kom til stedet, og der er ingen angivelser om hukommelsessvigt i hospitalsjournalerne. Det må derfor antages, at hukommelsessvigtet er opstået noget senere.

Der er gentagne henvisninger til de ukorrekte oplysninger om, at bilen er væltet rundt og A er kastet ud af den. De afgivne forklaringer tyder ikke på, at den oprindelige anmeldelse er sket efter rådgivning fra advokat Poul Rasmussen, idet hans forklaring må forstås sådan, at rådgivningen har fundet sted efterfølgende.

Assurandør Jens Daugaard har ikke bekræftet As oplysninger om at have ringet til ham efter uheldet. Der er derfor ikke grund til at antage, at arbejdsskadesagen skulle være særlig vanskelig, og det forekommer noget usædvanligt, at A lod sig repræsentere af advokat ganske få uger efter uheldet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen for landsretten, herunder redningspersonalets notater og forklaringer og indholdet af den tekniske undersøgelse af episoden samt billederne af varebilen, som den til sidst stod ved foden af skrænten, lægges det til grund, at varebilen den 21. september 2007 er kørt af vejen i en lige linje nedad en skråning og derefter parallelt med vejen nogle få meter ud på en blød mark, hvor den er standset med højre forhjul kørt en smule ned i jorden.

Der har været spor hele vejen nedad skråningen. Niveauforskellen mellem vejen og marken har på det pågældende sted været ca. 2,1 meter. Redningspersonalet og Claus Jensen, der efterfølgende har bugseret bilen op på vejen og kørt den væk fra uheldsstedet, har ikke kunnet konstatere andre indvendige eller udvendige skader på bilen end en meget begrænset skade ved højre dør/forskærm/front. Omfanget af de ydre skader på bilen er bekræftet af taksationsrapportens indhold.

Bilinspektør Per Bo Hansen har i forbindelse med undersøgelsen af, om bilen er væltet rundt, udtalt, at dette ikke har været tilfældet. Skaden på varebilen kan være opstået, da bilen ramte marken, men er mere typisk for en vertikal påkørsel.

Efter redningspersonalets forklaringer, deres registreringer i forbindelse med redningsindsatsen og journalerne fra Regionshospital Randers, lægges det til grund, at sagsøgerne ikke havde ydre kvæstelser eller andre synlige skader, ligesom der efter resultaterne af traumeskanningerne udelukkende er fundet normale forhold. Det fremgår af forklaringerne, at sagsøgerne sad i bilen, og at de var vågne og i stand til at svare relevant på reddernes spørgsmål. Oplysninger om bevidstløshed og hukommelsestab er – bortset fra oplysningen om, at B havde et "black out", da varebilen kørte af vejen – først fremkommet efterfølgende.

De helbredsmæssige følger, som ulykken har haft for sagsøgerne, er således ikke dokumenteret på anden måde end ved sagsøgernes angivelse af deres subjektive smerteoplevelse og nedsatte bevægelighed som følge heraf.

En samlet vurdering af observationerne på stedet, de begrænsede skader på bilen, fraværet af skader inde i bilen og fraværet af synlige eller i øvrigt objektivt konstaterbare skader på sagsøgerne peger sammen med resultatet af de tests, der er gennemført af bilinspektøren, og de foreliggende fotos entydigt på, at der ikke har været tale om en højhastighedsulykke eller andet færdselsuheld, som kan have påført sagsøgerne en alvorlig skade.

Landsretten tilsidesætter derfor sagsøgernes forklaringer og antagelser, herunder om at de i forbindelse med episoden var uden bevidsthed, at ingen af dem husker noget fra episoden, og at der i forbindelse med, at varebilen er kørt af vejen, skulle være sket en relevant hændelse i forhold til arbejdsskadesikringsloven.

Landsretten tiltræder herefter Ankestyrelsens vurdering, hvorefter ingen af sagsøgerne har dokumenteret en hændelse den 21. september 2007, der er omfattet af arbejdsskadesikringslovens § 5, jf. § 6.

Landsretten frifinder på den baggrund Ankestyrelsen i begge sager.

Efter sagernes udfald skal statskassen samlet for begge sager betale sagernes omkostninger til

Ankestyrelsen med 300.000 kr. Beløbet angår udgifter til advokatbistand og er med moms. Landsretten har ved fastsættelsen af omkostningerne lagt vægt på sagernes anslåede økonomiske værdi og omfang, herunder omfanget af forberedelsen, og at der er gennemført omfattende indenretlige afhøringer, samt at sagerne har været hovedforhandlet over to retsdage med deltagelse af biintervenienter. Det er dog også tillagt vægt, at sagerne har været behandlet sammen og i alt væsentligt har angået samme faktum. Der er efter det oplyste ikke grundlag for at tilkende omkostninger for udarbejdelse af ekstrakt for en af sagsøgerne.

Efter sagernes udfald skal statskassen samlet for begge sager betale sagsomkostninger til biintervenienten Alm. Brand Forsikring A/S med 100.000 kr., jf. retsplejelovens § 252, stk. 4, jf. § 322, stk. 1. Beløbet er med moms. Landsretten har lagt vægt på, at de anlagte retssager er af væsentlig betydning for retsforholdet mellem sagsøgerne og Alm. Brand Forsikring A/S, og at Alm. Brand Forsikring A/S har udført et betydeligt og for sagerne relevant arbejde.

Ingen af parterne eller biintervenienterne skal i øvrigt betale sagsomkostninger til de øvrige parter, biintervenienter eller til statskassen.

Under hensyn til påstandene, og da arbejdet med sagerne i alt væsentligt skønnes at være sammenligneligt, fordeles de sagsomkostninger, som statskassen skal betale til Ankestyrelsen og Alm. Brand Forsikring A/S ligeligt mellem de to sager.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Ankestyrelsen frifindes.

Statskassen skal betale sagsomkostninger til Ankestyrelsen med 300.000 kr. og til Alm. Brand Forsikring A/S med 100.000 kr.

Ingen af parterne eller biintervenienterne skal i øvrigt betale sagsomkostninger til de øvrige parter, biintervenienter eller til statskassen.